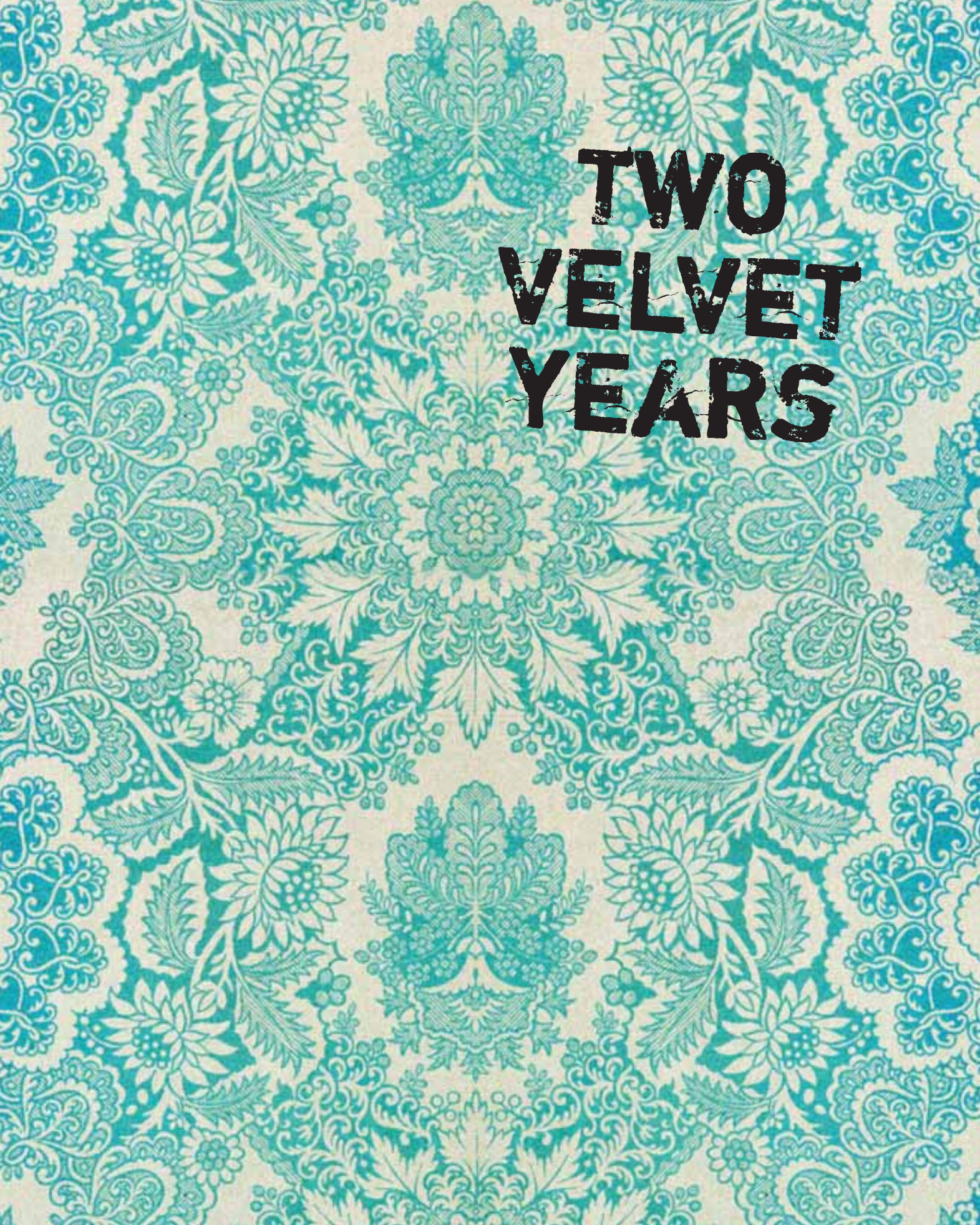
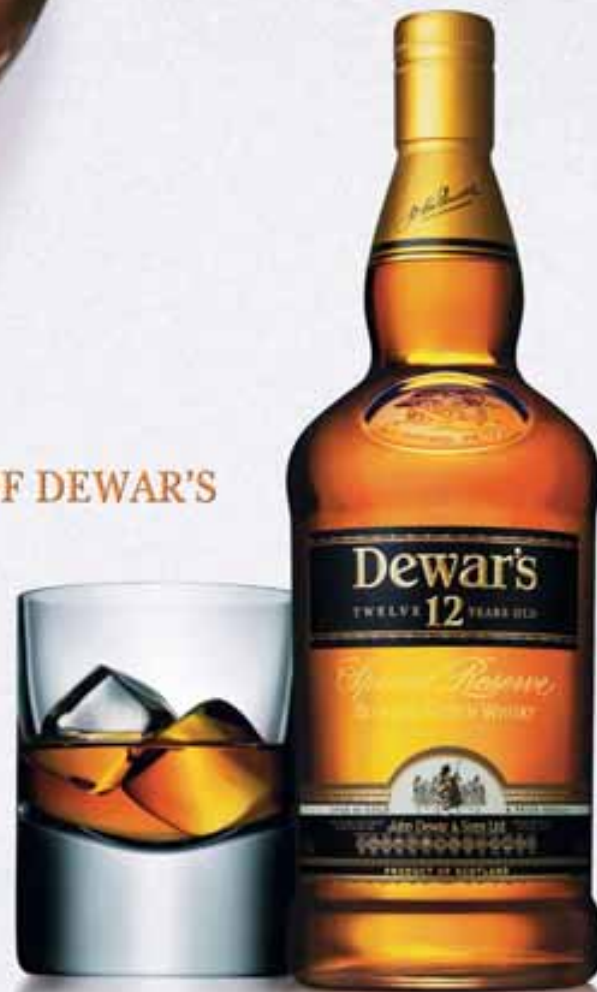

The background of the entire image is a repeating damask pattern in a teal color on a cream-colored base. The pattern consists of large, ornate floral medallions arranged in a grid, with smaller floral and foliate motifs filling the spaces between them. The overall style is reminiscent of traditional wallpaper or textile designs.

TWO VELVET YEARS

ΚΑΘΕ ΣΤΑΓΟΝΑ DEWAR'S 12 ΕΤΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΗ ΩΣΤΕ ΝΑ
ΔΙΚΑΙΩΝΕΙ ΤΑ 125 ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ HOUSE OF DEWAR'S

A LONG STORY IN EVERY DROP
JOHN DEWAR & SONS SINCE 1846

obsession./06
Cocksucker's Blues

camera./08
Kinetta, Τζέην Βάνου goes ambient |
Persona: David Hemmings | Berlinale Luft!!!

new media./14
Dictionary of war

b-sides./16
Sounds like... | Yoko Ono, Υποκλιθείτε στη Μάγισσα |
Beirut ή αλλιώς, η 4AD έκανε πάθι το θαύμα της... |
What would have happened if... Terry Hall | Pick-up

size./25
FAst BREaks | Dreaming wide awake |
It's all about hair! | Distance

art./32
Flori Media Player | Art Agenda

architecture./36
Το τον 10 της πολυθρόνας

books./38
Allen Ginsberg

comics./39
Review: Vassilis Lolos

football./40
Celebrating Goals

pot pourri./44

zeppelin./46
Ο θάνατος του Ναπολέοντα (Φίνλεϊ)

my space whore./48
Sam White

VELVET

τεύχος.20 | μάρτιος 07 |
μηνιαία δωρεάν έκδοση
Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρνης Ιωάνς
Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα
Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)
Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου
Διαφημιστικό τμήμα:
Σοφία Γιλουό
Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες:
(velvet mornings)
Λάκης & Άρνης Ιωάνς
(obsession)
Δημήτρης Ποιτάκης
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίρκρας
(b-sides)
Μάκης Μηλάτος
Δημήτρης Βόγλης
Οδυσσεύς Νικητιανός
Γιάγκος Κοιλιανός
Νίκος Λιάσκας
(new media)
Δάφνη Δραγώνα

(size)
Asako Masunouchi
Κορίνα Τριανταφυλλίδου
Χριστίνα Ροδοπούλου
(art)
Νάντια Αργυροπούλου
(architecture)
Αντρέας Αγγελιδάκης
(books)
Ηλίας Παπαζαχαρίας
(comics)
Τάσος Παπαϊωάννου
(football is life)
Αντρέας Κίρκρας
(zeppelin)
Σώτη Τριανταφύλλου

Συνεργάτες:
Δανάη Βαρδαλή, Κωνσταντίνος Δαγρετζίκος, Αλεξάνδρα
Ζωισπούλου, Ξένια Καληκασόγλου, Χριστόφορος Μαρί-
νος, Μάριος Μπουμπής, Μάρθα Παπαθανασίου, Μαριλένα
Σαλαμάνου, Dr. Faux, Νατάσα Χενά, Αφροδίτη Ψαρρά
Φωτογράφος
Άγγελος Κατσίης
Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μητιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
T / F: 210 3314 923
velvet_magazine@yahoo.gr
www.myspace.com/velvetmagazine
Παραγωγή:
Multimedia A.E.

1,2,3, Go!./01

DO THE VELVET!!

σπίτι σου!!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
VELVET MAGAZINE

Για περισσότερες πληροφορίες:
Τ: 210 33 14 923
E: velvet_magazine@yahoo.gr

DIY OR DIE

Well, everybody is out tonight
Pretty faces, glasses of wine
We 're gonna have a gin at nine
I wanna kiss you all the time

Tonight, alright
DIY or DIE

Get up and do something
Get up smiley laughing
Get up and do some dancing
Get up and do something, now

DIY or DIE

Among the clumsy sounds of a kiss
All the kids having their drinks
Now it's the time of our dreams
We have to do it, do it like this !

This Time, Our Time
This Time, Our Time

Tonight, alright
DIY or DIE

Get up and do something
Get up smiley and laughing
Get up and do some dancing
Get up and do something, now

(The Callas)

Μάλλον το Do It Yourself είναι καλύτερα Do It With Your Friends...
με την παρέα σου... με τους ανθρώπους που αγαπάς, εκτιμάς και
αισθάνεσαι «συγγενής»... και μετά μας βγαίνει όλο αυτό το κλισέ...
«ευχαριστώ πολύ τους συνεργάτες μου, χωρίς αυτούς δεν θα ήμασταν
εδώ τώρα» κτλ κτλ... αλήθια παιδιά, έτσι (ευτυχώς) είναι τα πράγματα...
οι συνεργασίες είναι αυτές που χτίζουν πράγματα... κομματάκι-
κομματάκι (το γιατί-το πηλοφόρι)... καλό είναι να κάνεις όνειρα,
καλύτερο όταν τα μοιράζεσαι και με άλλους... και το VELVET δύο
χρόνια τώρα δόξα τω θεώ (που λείει ο λόγος) οφείλει την ύπαρξή του
στους συνεργάτες του (αυτούς να βρίζετε δηλαδή :)... έτσι λοιπόν
και μεις θα θέλαμε να πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλα τα παιδιά
που δυο χρόνια τώρα εργάζονται με απaráμιλλο σθένος, κάτω από τις
πλήθον αντίξοες συνθήκες (θρυλικά τα σωληνάρια-τυρί στο Studio), με
υψηλό φρόνημα, πίστη και σφρίγος...
If the kids are united (sham 69)... ζήτω το έθνος...

αυτά... τα λήμε από κοντά 2 και 3 Απριλίου στο Bios με το total art
event για τα δεύτερα γενέθλια μας...

see you around
x

it's not just a shop, it's a meeting point

TWO VELVET YEARS

Γιορτάζοντας τα 2α γενέθλια του VELVET οργανώνουμε τη Μεγ. Δευτέρα 2 και τη Μεγ. Τρίτη 3 Απριλίου ένα total art event στο Bios. Στα εικαστικά, με επιμέλεια του Κ. Δαγριτζίκου, θα «σερβίρουμε» (στο πνεύμα των ημερών!) τη «Μαγειρίτσα», μια έκθεση με τη συμμετοχή 11 νέων εικαστικών.

Στον κινηματογράφο, θα προβληθούν ταινίες νέων κινηματογραφιστών, οι οποίες έκαναν αίσθηση και έδειξαν πως κάτι κινείται στο χώρο τα τελευταία χρόνια. Το πρόγραμμα των προβολών έχει επιμεληθεί ο Α. Κίρκρας. Στη μουσική θα παρουσιάσουμε live-gigs με κάποιες από τις μπάντες που μας άρεσαν πολύ την τελευταία χρονιά.

Και βέβαια μετά τα live θα ακολουθεί party με dj-sets από τη Velvet Squad. Όλο αυτό το διήμερο νταβαντούρι είναι ένα όσο γίνεται πιο αντιπροσωπευτικό δείγμα των νέων και φρέσκων πραγμάτων που ομορφαίνουν το παρόν και φέρνουν ενθουσιασμό και αισιοδοξία για το μέλλον στα καλλιτεχνικά πράγματα.

Μ. Δευτέρα 2 Απριλίου

6.00 - 6.45 μ.μ

«Στον Πάγκο του Χασάπη» (Χάρης Ραφτογιάννης, 2006) 21'
«Ρ.Ε.Ο.Ζ.» (Χρήστος Πέτρου, 2005) 11'

7.00 μ.μ.

«Μία Ροζ Παραμάν» (Νίκος Πομώνης, 2006), 89'

8.30 μ.μ.

«Ροζ» (Αλέξανδρος Βούλγαρης, 2006), 90'

10.30 μ.μ.

Live από τους My Brother the Couch, Wanna be James?, Dread Astaire

12.30 μ.μ.

Dj sets by the Velvet Squad

Μ. Τρίτη 3 Απριλίου

6.00 - 6.45 μ.μ.

«Cheap Dayz» (Βασίλης Κεχαγιάς, 2004) 16'
«Αγνά Νιάτα» (Εκτορας Λυγίζος, 2004) 15'

7.00 μ.μ.

«Τσίτου» (Μάκης Παπαδημητράτος, 2005) 83'

8.30 μ.μ.

«Το Σπιρτόκουτο» (Γιάννης Οικονομίδης, 2003) 81'

10.30 μ.μ.

Live από τους The Model Spy, Zebra Tracks, My Wet Calvin Orchestra

12.30 μ.μ.

Dj sets by the Velvet Squad

Και τις δύο μέρες από τις 6 μέχρι και τη λήξη της βραδιάς
θα μπορείτε να δείτε την έκθεση «Μαγειρίτσα».
Opening: Μ. Δευτέρα, 2 Απριλίου

Dewar's
Truly Your
NIGHT

COCKSUCKER'S BLUES

Σαίξπηρ on acid στο κοντινό Γουέστ: το μεγαλείο της τηλεοπτικής σειράς Deadwood

του Δημήτρη Πολιτάκη

Το Αμερικάνικο καλωδιακό κανάλι HBO είναι υπεύθυνο μεταξύ άλλων για κάποιες πραγματικά εξαιρετικές τηλεοπτικές σειρές (Sopranos, Six Feet Under, The Wire) και για κάποιες άλλες (Curb your Enthusiasm, Sex and the City) στις οποίες, παρά τις αντιρρήσεις που μπορεί να έχει κάποιος - εγώ as πούμε -,δεν μπορεί να μην τους αναγνωρίσει το ιδιοφυώς κωμικό και χειρουργικά αποτελεσματικό τρύπημα μιας πλούσιας αφηγηματικής φλέβας, άσχετα αν του τη σπάει το γενικότερο mood. Αυτό που κάνει όμως την τηλεοπτική σειρά Deadwood – κυκλοφορούν ήδη οι δύο πρώτοι κύκλοι στα ελληνικά βίντεο κλημη ενώ αναμένεται και ο τρίτος και, κατά τα φαινόμενα, τελευταίος - να ξεχωρίζει από τις υπόλοιπες παραγωγές του καναλιού, είναι η ποιότητά (ε, πού πας; μη σταματάς να δι-αβάζεις, η ποίηση είναι καλό πράγμα) της: ο λυρισμός και το βάθος των διαλόγων, ακόμα κι όταν είναι φορτωμένοι με δεκαπέντε μπινελίκια – με προέξχον το πανταχού παρών «cocksucker» – σε κάθε πρόταση... Βρισκόμαστε σ’ ένα καταυλισμό χρυσοθήρων στην περιοχή των Μαύρων Λόφων στη Νότια Ντακότα του 1870, και η δράση εξελίσσεται κυρίως στα σαλόνια και το μόνιμα λασπωμένο κεντρικό δρόμο του αυ-τοσχέδιου οικισμού Deadwood, όπου έχουν συγκεντρωθεί κάθε είδους «απόκληροι» τυχοδιώκτες, οι οποίοι όχι μόνο είναι αναγκασμένοι να συνυπάρξουν χωρίς να εξοντώσουν βίαια ο ένας τον άλλον μέσα σε μία ώρα, αλλά να δημιουργήσουν πολιτισμό κάποιου είδους και τοπική αυτοδιοίκηση μέσα από το απόλυτο χάος. Και πρέπει να βιαστούν πριν προλάβει να τους ισοπεδώσει, επιβάλλοντας το νόμο και την τάξη, η κεντρική ομοσπονδιακή εξουσία που επιθυμεί διακαώς να συμπεριλάβει τέτοιες αχατογράφητες ακόμα νομοθετικά, αλλά χρυσοφόρες περιοχές, στην επίσημη αγκαλιά των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής... Σε μια τέτοια κοινότητα, όπου έννοιες όπως η δικαιοσύνη και το καλό του συνόλου είναι πολύ σχετικές, όλα είναι πιο έντονα: τα μίση, τα πάθη, οι ίντριγκες, οι έρωτες, η συμπόνια, η απληστία, η βία, η φιλία, η πίστη... Κάθε επεισόδιο του «Deadwood» καταγράφει μια μέρα στην πολυτάραχη ζωή της κοινότητας, και προσφέρει απλόχερα στον θεατή το ιδανικό «πακέτο» υψηλής αφηγηματικής τέχνης: Υψηλή λογοτεχνία (σενάριο επιπέδου Σαίξπηρ και Χέμινγκγουεϊ, που γραφόταν σε συνθήκες πνευματιστικής σεάνς υπό την εποπτεία του ιδιοφυή συγγραφέα και δη-μιουργού της σειράς David Milch), υψηλό θέατρο (έξοχοι διάλογοι που αποκτούν σάρκα και αίμα μέσα από καλοσχηματισμένους χαρακτήρες που τους υποδύονται με φανερό θέρμη, άξιοι ηθοποιοί με επικεφαλής το βετεράνο Άγγλο Ian McShane και μαζί του ένα εξαίρετο καστ που μοιάζει να μην πιστεύει την τύχη του), υψηλού επιπέδου τέλος και

(ακριβή) κινηματογραφική παραγωγή και σκηνοθεσία με σκηνικό και soundtrack ιδιαίτερος ελκυστικά σε alternative country φετιχιστές... Πρόκειται εν ολίγοις για ένα ρεαλιστικό - υπαρξιακό γουέστερν με σύγχρονες κοινωνικές και πολιτικές προεκτάσεις, αν και ο όρος «γου-έστερν» περιορίζει το εύρος της σειράς, παρά την παρουσία ιστορικών χαρακτήρων του είδους όπως ο Μπιλ Χίκοκ, η Καθάρμιτι Τζέιν, οι οποί-οι υπήρξαν ιστορικά πρόσωπα και έζησαν στο πραγματικό Deadwood, όπως και οι περισσότεροι βασικοί χαρακτήρες του έργου. Το οποίο είναι ουσιαστικά μια παραβολή για τις ανθρώπινες σχέσεις και πώς διαπλέκονται σε μια κοινότητα που ξεκινά από το σημείο μηδέν αλλά και για το διαβρωτικό ρόλο της πολιτικής εξουσίας (με την ευρύ-τερη έννοια) που δεν έχει αλλιάξει καθόλου από τότε μέχρι σήμερα... Η αρχική ιδέα ήταν να τοποθετηθεί αυτός ο προβληματισμός στο σκηνικό της Ρώμης την εποχή του Νέρωνα (η ρωμαϊκή αυτοκρατορία παραμένει η πιο δημοφιλής αλληγορία για το σύγχρονο εκτός ελέγχου καπιταλιστικό σύμπαν, και ειδικά τις ΗΠΑ) αλλά μόλις διαπίστωσε ότι το κανάλι είχε ήδη ένα σίριαλ έτοιμο στο ίδιο χρονικό πλαίσιο (το «Rome» που επίσης κυκλοφορεί ευρέως) έστρεψε το βλέμμα του στη «γέννηση ενός έθνους» στα τέλη του 19ου αιώνα. Αναρωτιέται πάντως κανείς αν στη Ρώμη θα μπορούσε να σταθεί χαρακτήρας με το φιλοσο-φημένο βρωμόστομα των κατοίκων του Deadwood, όπου μια δύσκολη κατάσταση μπορεί να είναι «πιο σφιχτή κι από κωλοτρυνίδα ταύρου την εποχή που είναι παχιές οι μύγες»... Στο περιπετειώδες – και γεμάτο από «σκοτεινές νύχτες της ψυχής» – τηλεοπτικό παρελθόν του Milch ξεχωρίζουν δύο σίριαλ αστυνομι-κού δράματος (κοινώς, «μπασιικά»): το, πρωτοποριακό για την εποχή του, «ρεαλιστικό» και «αντι-γκλάμουρ» Hill Street Blues στις αρχές του ’80 και μια δεκαετία μετά περίπου, το εξαιρετικό ώρες - ώρες NYPD Blue, μια σειρά συγχρόνως πολύ ανθρώπινη και πολύ κυνική (η μαγική συνταγή του Milch) με κεντρικό ήρωα τον ντετέκτιβ Άντι Σίνοβιτς, ένα μέθυσο, αυτοκαταστροφικό, ρατσιστή μισάνθρωπο, που σύμφωνα με κάποια δημοσιεύματα αποτελούσε το δαιμονικό alter ego του δημιουργού του. Πριν δύο χρόνια ακριβώς, στο επετειακό για τα 80 χρόνια κυκλοφορίας του, το περιοδικό New Yorker φιλοξενούσε ένα μακροσκελές πορτρέτο του Milch, σε ένα από τα ελάχιστα αξιοθαύμαστα προφίλ δημιουργού, σταρ ή οποιουδήποτε που έχω δει τα τελευταία χρόνια σε οποιοδήποτε περιοδικό. Έλεγε λοιπόν τότε ο δημιουργός του Deadwood: «Αυτό που προσπαθώ να υποδείξω στους ηθοποιούς της σειράς είναι ότι η αυτή η

«μοντέρνα» κατάσταση που βιώνουμε όλοι, προϋποθέτει την ψευδαί-σθηση της απομόνωσης του εαυτού – όλη αυτή την ιστορία του «είμαι μόνος μου, είσαι μόνη σου, είναι εντάξει να κοροϊδεύουμε ο ένας τον άλλο όταν γαμιόμαστε ή οτιδήποτε άλλο, αλλά η αλήθεια είναι ότι είμαστε όλοι μόνοι. Ε λοιπόν, εγώ πιστεύω ότι αυτό είναι θεμελιωδώς μια ψευδαίσθηση. Δεν είμαστε μόνοι...» Ο David Milch – ο οποίος πιστεύει ότι οτιδήποτε σκέπτεσαι όταν δε βρί-σκεσαι εν ώρα γραψίματος είναι πιθανότατα άχρηστο και ότι η επιφοίτηση επισκέπτεται μόνο «ηροετοιμασμένα» μυαλά ή, όπως έλεγε ο μεγάλος σκηνοθέτης Μπίλι Γουάιλντερ, «η μούσα πρέπει να ξέρει πού θα σε βρει» - θεωρήθηκε τεράστιο συγγραφικό ταλέντο όταν έκανε τη μεταπτυχιακή λογοτεχνική διατριβή του αλλά μετά «έμπηξε» με το αλκοόλ και την ηρωίνη και δεν ξέμπηξε οριστικά παρά μόνο πρόσφατα κι ενώ ήδη δια-νύει την έβδομη δεκαετία της ζωής του. Είτε έπεσε (πρόθυμα) στα χέρια του διαβόλου εξαιτίας των αυτοκαταστροφικών του τάσεων είτε διαθέτει σπάνια χαρίσματα επιβίωσης που τον συντηρούν ακόμα κι όταν χάνεται στις πιο αντίξοες και ανθυγιεινές συνθήκες: εξαρτάται πώς ερμηνεύει κανείς την υπάρχουσα data. Κατά κοινή ομολογία πάντως, είναι κάποιος που έμαθε να κάνει τους δαίμονές του να δουλεύουν για το δικό του καλό: «Την πρώτη φορά που σουτάρω, ο dealer που είχα τότε μου είπε ότι η ηρωίνη θα μου τα προσφέρει όλα, αλλά κι εγώ θα πρέπει να της παραδώσω τα πάντα...Η πράξη κατά μια έννοια μου έσωσε τη ζωή διότι μου έδωσε ένα είδος δομής και τη δυνατότητα να εστιάζω, κάνοντας, παρά τα ρίσκα, την ύπαρξή μου πιο νορμάλ, σχετικά μιλώντας πάντα... Αυτό που συνειδητοποιείς όταν «καθαρίζεις» είναι κυρίως ο τρόπος που οι ναρκομανείς παίρνουν ένα ναρκωτικό και το προβάλλουν επάνω στην εικόνα ενός συναισθήματος που θα ήθελαν να μην έχουν...» Υπάρχουν πολλοί εξαρτημένοι (αν και όχι οι περισσότεροι από ουσίες) ανάμεσα στο θιάσο κατατρεγμένων ψυχών του Deadwood, αλλά αυτό που τους ενώνει όλους είναι η προσμονή της υπέρβασης, η επιθυμία να δουν το βάρος του παρελθόντος να μετουσιώνεται σε χαρά του μέλλο-ντος. Παρά το «βαρύ κλίμα» και την ατμόσφαιρα καθαρτηρίου που έχει η σειρά, ο δημιουργός της τονίζει το στοιχείο της ήλτρωσης: «Ξέρεis, οι άνθρωποι ήλνε ότι το γράψιμό μου είναι σκοτει-νό. Σε μένα μου φαίνεται ακριβώς το αντίθετο. Βλέπει φως στο σκοτάδι και δεν προσπαθεί να παραμορφώσει το σκοτάδι. Πιστεύω απόλυτα ότι το να βλέπεις έχει χαρά από μόνο του...» Ο συγγραφέας ξέρει καλύτερα, και παρά το γεγονός ότι το κανάλι άφησε τη σειρά «στα κρύα του λουτρού» - προκα-λώντας καταγισμό επιστολών διαμαρτυρίας όχι μόνο από τους φανατικούς αλλά και από σύσσωμο το λόμπι των κριτικών – ο ίδιος υποσχεται στο μέλλον να καταφέρει να ολοκληρώσει (ηρώτα ο Θεός) δύο τηλεταινίες που θα κλείνουν ιδανικά τα κενά που άφησε το τελευταίο επεισόδιο του τρίτου κύκλου. Προς το παρόν, βρίσκεται ήδη σε προχωρημένο στάδιο παραγωγής η νέα σειρά του Milch για το

HBO, με τίτλο «John from Cincinnati» και οι πρώτες πληροφορίες μιλάνε για σύγχρο-νο σκηνικό (η Καλιφόρνια του σήμερα), βαρεμένους σέρφερ, μυστικισμό, και όλο το βαρύ θεματικό οπλοστάσιο που χαρακτηρίζει το έργο του σπουδαίου συγγραφέα μέχρι σήμερα. Με λίγα λόγια, πρόκειται για στρο-φή σε πιο «Six Feet Under» περιοχές! Μια υπέροχη είδηση για όσους – όπως αυτός που υπογράφει το παρόν κείμενο – παρουσιάζουν στερητικά σύνδρομα τόσο από το «πάγωμα» του Deadwood, αλλά κυρίως από το κενό που έχει αφήσει εδώ και δύο χρόνια το τέ-λος του Six Feet Under, της πιο σημαντικής δηλαδή και «οικείας» τηλεοπτικής σειράς της γενιάς τους... Ο τίτλος Cocksucker Blues είναι μεν «κα-τοχυρωμένος» από το ομώνυμο ντοκιμα-ντέρ το οποίο παίρνει μάτι τη backstage παρακμή των Rolling Stones στα πρώτα 70's, αλλά νομίζω ταιριάζει καλύτερα στο σύμπαν του Deadwood αλλά και στο μυαλό του δημιουργού του, David Milch.

KINETTA

TZENH BANOY GOES AMBIENT

της Νατάσας Γιανναράκη

Θυμάστε, ως παιδιά, ξαπλωμένοι στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, να ταξιδεύετε στην παλιά εθνική Αθηνών – Κορίνθου; Μια φευγαλέα ματιά έξω από το παράθυρο: ρετρό ξενοδοχεία με ταμπέλες που δεν προλάβαινες να διαβάσεις, και στο βάθος η θάλασσα να στραφαλίζει ζαλιστικά κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο. Στο ραδιόφωνο Τζένη Βάνου. Κινέττα.

Αν ποτέ αναρωτηθήκατε πώς κυλάει ο χρόνος σ' ένα τέτοιο μέρος, απ' όπου όλοι περνούν και σχεδόν κανείς δε σταματά πια, μπορείτε να «ζήσετε» την εκδοχή του Γιώργου Λάνθιμου, που στην ταινία του «Κινέττα» τοποθετεί ένα παράδοξο, ανώνυμο τρίο στο εν αχρηστεία θέρετρο και παρατηρεί τις μοναχικές ζωές τους, που συναντώνται όταν εκείνοι αναπαριστούν σκηνές φόνων. Με λιτή, σχεδόν ελλειπτική ματιά και αποφυγή συναισθηματισμού και χειραγώγησης του θεατή, η «Κινέττα» δίνει προνομιακή πρόσβαση στο σιωπηλό ψυχολογικό τοπίο των χαρακτήρων της. Η ταινία είναι τραχεία, μυστηριώδης, σκοτεινή, υποβλητική και εθιστική. Και ο τόπος, υπέροχα φωτογραφημένος μέσα από το δεκαεξάρι στο χέρι του θύμιου Μπακατάκη, έχει κάτι το νοσταλγικό και ταυτόχρονα απόμακρο. Ακόμα κι αν σε φάσεις νιώσετε αμήχανα, σε μια ανύποπτη στιγμή θα δείτε και θα ακούσετε μια από τις πιο μαγικές σκηνές του σύγχρονου ελληνικού σινεμά. Τζένη Βάνου goes ambient. Δε λέω παραπάνω γιατί θα σας το χαλάσω.

Το Velvet μίλησε με το σκηνοθέτη της ταινίας, Γιώργο Λάνθιμο, τον οποίο ξέρουμε από τη δουλειά του στο θέατρο (θυμάμαι το Blaubart της Ντέα Λόερ) και από σούπερ επιτυχημένα διαφημιστικά όπως εκείνο για τη Nova – πουτ δε κοτ ντάουν σλόνουλι – αλλά και από τη συν-σκηνοθεσία του στην ταινία του Λάκη Λαζόπουλου «Ο καλύτερός μου φίλος», καθώς και με την παραγωγή της ταινίας, Αθηνά Ραχήη Τσαγγάρη, που ξέρουμε από τη δική της σκηνοθετική δουλειά, την ταινία «Η διαρκής αναχώρηση της Πέτρα Γκκόνινγκ», αλλά και από τον ιδρυτικό της ρόλο στο διεθνές φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους Cinematexas, με αφορμή την προβολή της «Κινέττας» στην αίθουσα Nixon.

Velvet: Πώς προέκυψε αυτή η ταινία, η τόσο διαφορετική με την προηγούμενή σου δουλειά; Γιώργος Λάνθιμος: Αν προηγούμενη δουλειά εννοείτε την ταινία «Ο καλύτερός μου φίλος», σε συν-σκηνοθεσία με το Λάκη Λαζόπουλο, νομίζω πως είναι σαφές πως εκείνη δεν ήταν μια προσωπική μου δουλειά. Το δικό μου κομμάτι περιοριζόταν κυρίως στην κινηματογράφηση της ταινίας. Ήταν μια πολύτιμη εμπειρία. Σε σχέση με τη δουλειά μου στο θέατρο, η οποία είναι καθαρά προσωπική, δε νομίζω ότι έκανα κάτι το τόσο διαφορετικό. Πάντα βέβαια ελπίζω να εξελίσσομαι.

V: Γιατί επέλεξε την Κινέττα, σαν τόπο και σαν όνομα; Γ.Λ.: Πέρασα από την περιοχή και μου άρεσε. Είδα ένα ξενοδοχείο του '70 πάνω στην παραλία από τη μια μεριά, και την παλιά εθνική οδό από την άλλη. Οι αντιθέσεις που υπήρχαν, η απομόνωση ενός μέρους, που ωστόσο κάποιες στιγμές το μοιράζονται πολλοί, συμφώνησαν με το ύφος της ιστορίας που έγραφα εκείνη την εποχή με το Γιώργο Κανακάκη, τον συν-σεναριογράφο της «Κινέτας». Μου άρεσε και το όνομά της...

V: Το όνομα ακούγεται σαν κίνο-cinema, έχει κινηματογραφικούς συνειρμούς, ακόμα και για κάποιον που δεν μιλά ελληνικά. Αυτό είναι εσκεμμένο;

Γ.Λ.: Όχι. Αυτή η σκέψη πέρασε και από το δικό μας μυαλό, απλώς δε μας ενόχλησε.

V: Από πού άντλησε τους χαρακτήρες σου? Γιατί ο τρόπος που προσεγγίζονται οι χαρακτήρες είναι μέσα από την αποστασιοποίηση;

Γ.Λ.: Άντλησα τους χαρακτήρες από τους συνεργάτες μου και από εμένα τον ίδιο. Δεν τους προσεγγίζω αποστασιοποιημένα, απλά μάλλον απέφυγα την υπερδραματοποίηση των καταστάσεων. Επίσης, μου φαίνεται ότι οι χα-

ρακτήρες είναι πολύ εκτεθειμένοι καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας. **V: Οι Έλληνες κριτικοί αλλά και το κοινό ήταν επιφυλακτικοί απέναντι στην ταινία όταν προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Ξέρουμε ότι απέσπασε καλές κριτικές, πχ. ο Gavin Smith του Film Comment... Ποια ήταν η αντιμετώπιση σε φεστιβάλ του εξωτερικού;**

Γ.Λ.: Πήρε πολλές καλές κριτικές, όπως και κακές, και έγινε δεκτή σε πολλά σημαντικά φεστιβάλ. Αυτό ήταν κάτι εντελώς απρόσμενο. Είναι ευχάριστο το να προβάλλεται η ταινία σου σε διαφορετικά κοινά ανά τον κόσμο και αυτά να ανταποκρίνονται χωρίς να χρειάζεται να εξηγήσεις τίποτα ως δημιουργός, πέρα από αυτό που υπάρχει στην οθόνη.

V: Για σένα τι είναι η Κινέττα; Αθηνά Ραχήη Τσαγγάρη: Μια ταινία του Γιώργου Λάνθιμου. V: Ως παραγωγός, γιατί πήρες το ρίσκο να κάνεις μια ταινία που πολλοί χαρακτήρισαν δύσβατη;

Α.Ρ.Τ.: Ίσως γιατί δεν είμαι παραγωγός. **V: Γιατί την έκανες εκτός συστήματος; Προσπάθησε να προσεγγίσεις το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου ή ήθελες την πλήρη ελευθερία της ανεξαρτησίας;**

Α.Ρ.Τ.: Δεν πιστεύω στο «ανεξάρτητο σινεμά». Όταν κάνεις σινεμά είσαι απόλυτα εξαρτημένος. Δε θεωρώ ότι κάναμε την ταινία εκτός «συστήματος». Σύστημα δεν είναι μόνο το Ε.Κ.Κ. Σύστημα είναι οποιοσδήποτε τρόπος σου δίνει τη δυνατότητα να κάνεις μια ταινία. Στη δική μας περίπτωση ήταν η χρηματική υποστήριξη εταιριών παραγωγής διαφημιστικών (Modiano, Top Cut, Stefi) που θέλησαν να υποστηρίξουν το Λάνθιμο, και η ευγενική «χορηγεία» συντελεστών και συνεργείου που δούληψαν με απόλυτο επαγγελματισμό χωρίς αμοιβή.

V: Επιχειρήσεις να πουλήσεις/διανείμεις την «Κινέττα»; Ο τρόπος που θα διανεμηθεί είναι πρωτόγνωρος για την Ελλάδα...

Α.Ρ.Τ.: Επιχείρησα και απέτυχα, τουλάχιστον στην Ελλάδα... Εννοείς είναι πρωτόγνωρος ο τρόπος που δε θα διανεμηθεί, είμαστε τυχεροί που το Νίχον μας πρότεινε να την συμπεριλάβει στο ρεπερτόριό του για ένα μήνα, αλλά ήταν και οι μόνοι που τόλμησαν να το διακινδυνεύσουν. Από την άλλη, συμπάσχω με τους Έλληνες διανομείς. Ρισκάρουν πολλά όταν μια ταινία χαρακτηρίζεται «δύσβατη» ή «σινεφιλή» από τους κριτικούς και πρέπει να πείσουν ένα κοινό που, ούτως ή άλλως, είναι δύσπιστο ως προς το ελληνικό σινεμά.

V: Θεωρείς ότι ο τρόπος που έγινε η «Κινέττα» σε όλη τα στάδια, και ο τρόπος που διανέμεται, θα ανοίξει δρόμο και σε άλλες ταινίες να παραχθούν εκτός της πεπατημένης; Θα στήριζες άλλα τέτοια πρότζεκτς; Α.Ρ.Τ.: Η «Κινέττα» δεν είναι η πρώτη ταινία που έγινε εκτός της πεπατημένης και δε θα είναι η τελευταία. Δεν είναι ζήτημα ηρωισμού. Ο κρατικός προϋπολογισμός για το ελληνικό σινεμά είναι πενιχρός. Στην οικογένεια του ελληνικού πολιτισμού ο κινηματογράφος είναι ακόμα, για κάποιον ακατανόητο λόγο, ο φτωχός συγγενής. Παρ'όλα αυτά, η λογική της γκρίνιας και της μικρής πίτας είναι βαρετή και δεν οδηγεί πουθενά. Η πίτα είναι τεράστια και ανεξερεύνητη... Θα συνεχίσουμε να κανουμε σινεμά "by any means necessary", αν έχουμε κάτι ουσιαστικό να πούμε και αν είμαστε αρκετά γενναίοι ώστε να συναντήσουμε τους ήρωες και συνεχόχους μας.

Η Κινέττα κάνει πρεμιέρα στο Nixon την Παρασκευή 23 Μαρτίου, και θα προβάλεται κάθε Τρίτη και Παρασκευή στις 8.30μμ, για ένα μήνα. Διάρκεια 90 λεπτά. Η προβολή θα είναι σε φoρμά 35mm.

DAVID HEMMINGΣ

του Αντρέα Κίκνηρα

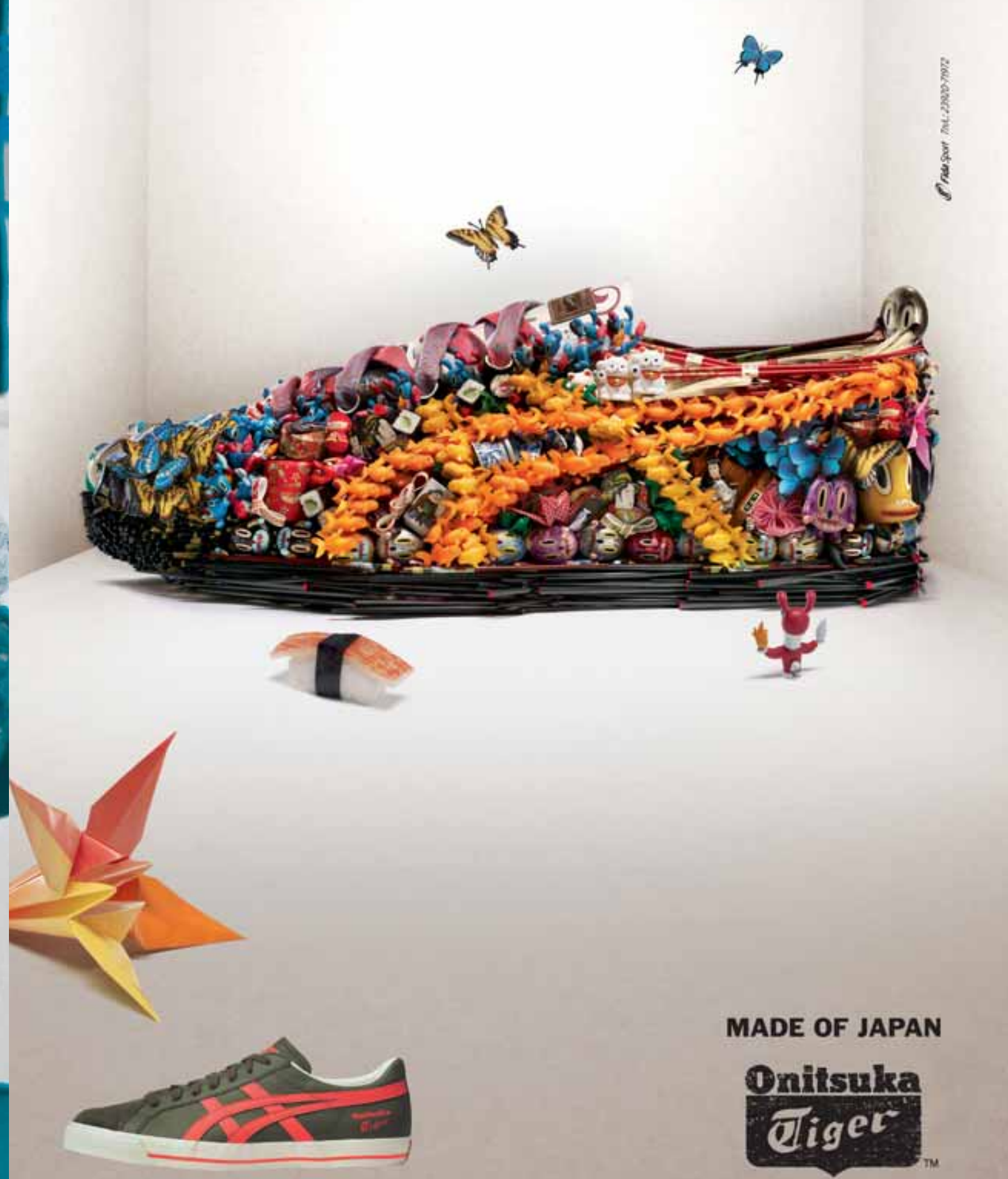
Χα, τέτοια μεταμόρφωση περσόνας με τα χρόνια ίσως να μην έχει ξαναματαγίνει! Ο Ντέιβιντ Χέμινγκς αποτελούσε μία από τις περιπτώσεις ατόμων που όσο κι αν δούλεψαν στο σινεμά (ο συγκεκριμένος μάλιστα δούλεψε πάρα πολύ) έμειναν κυρίως στη μνήμη ως εικόνα από μία και μόνη ταινία. Πόσο μάλλον όταν αυτή ήταν τόσο φορτισμένη υπολογικά, όσο το «Blowup» του Αντονιόνι. Γί' αυτό και αν τον εντοπίσει κανείς επανακάμψαντα σε κάποιες από τις ύστερες εμφανίσεις του (με παραφουσκωμένα προγούλια ως γυναικωτός γέρος Κάσιος στο «Μονομάχο», ως σεβάσμιος Κος Σέρμεχορν στις «Συμμορίες της Νέας Υόρκης», ή ως Λένι - μπεκροκανάτα στην «Τελευταία Εντολή») θα πάθει πλάκα με τη μετα(παρα)μόρφωση, που έκανε ακόμα και τα δύο πιο έντονα χαρακτηριστικά του - μάτια και φωνή - δύσκολα αναγνωρίσιμα.

Ο Χέμινγκς θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι προχωρούσε σε παράλληλες πορείες με δύο άλλες βρετανικές μούρες του σινεμά, με τον ένα ως αντίθεση και με τον άλλο ως σχεδόν ταύτιση: το αντίθετο του Χέμινγκς ήταν ο Όλιβερ Ριντ, με τον οποίο βρέθηκαν μαζί πριν το πικ τους, στο ιδιαίτερα ατμοσφαιρικό και ωραίο «Σύστημα» του Μάικλ Γουίνερ (1964). Ψιλοκομπάρσος ο ξανθός και συνεσταλμένος Χέμινγκς, μέλος μιας μεγάλης αγοροπαρέας που ψαρεύει τουριστιριούλες σ' ένα απομονωμένο παραλιακό θέρετρο, εκεί που ο μελαχρινός, αγριωπός και γεμάτος αυτοπεποίθηση Ριντ είναι αρχηγός και ρίχνει τις κοπέλες με χαρακτηριστική άνεση μέχρι που θα βρεθεί μία για να τον τρέξει...Τα πράγματα ήρθαν έτσι ώστε οι δυο τους ξανασυναντήθηκαν 35 χρόνια μετά στη Μάητα για τα γυρίσματα του «Μονομάχου», όπου φαίνεται ότι εκτός πλάτō έκαναν κόντρες στην κατανάλωση οινοπνεύματος, με το Ριντ να αφήνει εκεί τα εγκόσμια...

Το κινηματογραφικό alter ego του Χέμινγκς ήταν ο Τέρενς Σταμπ (ο μόνος ακόμα εν ζωή και δράσει από τους τρεις), ο οποίος του έμοιαζε διαβολικά τότε, ήταν μέχρι τελευταία στιγμή το φαβορί για το ρόλο του Τόμας στο Blowup, μάλιστα ήταν ήδη πιο γνωστός (πρωταγωνιστής στα βραβευμένα «Billy Budd» του Πίτερ Ουστίνοφ - 1962 - και «Ο Συλλέκτης» του Ουίλιαμ Ουάιλερ - 1965), αλλά κάτι οδήγησε τον Αντονιόνι στο να προτιμήσει τον σχετικά μικροκαμωμένο Χέμινγκς να οδηγήσει την convertible Rolls-Royce σε ultra-posh-decadent κλίμα στο Λονδίνο, ενσαρκώνοντας τον διφο-

ρούμενο, διχασμένο μεταξύ της περσόνας του και της πραγματικότητας φωτογράφο-παρατηρητή. Ίσως ο Χέμινγκς βοηθήθηκε από ερμηνείες του σε πιο ταπεινών προδιαγραφών ταινίες, που όμως ήταν εντός του «ανεβασμέ-νου» mod-ern κλίματος της εποχής, ιδιαίτερα το «Be My Guest» του Λανς Κόμφορντ (1965) στο οποίο συμπρωταγωνιστούσε με τον Στιβ Μάριος των Small Faces, όπου με συνεχόμενα πάρτι τίνιζαν ένα παραλιακό ξενοδοχείο στον αέρα.

Όπως συχνά συμβαίνει με ηθοποιούς που παίζουν σε ταινίες «ορόσημα», ο Χέμινγκς δεν είχε να πει πολλά για το Blowup: «Το να κρίνω αν ήμουν καλός ή κακός σε μια ταινία του Αντονιόνι είναι σαν να προσπαθώ να πω αν μ' αρέσει το κίτρινο σ' έναν πίνακα του Βαν Γκογκ». Όσο για τα περί «εικόνας του Swinging London»: «Τα swinging years για μένα σήμαιναν μόνο δουλειά. Όλα δεν ήταν παρά υπερβολές των μίντια και τίποτα παραπάνω. Απλά είχε καταργηθεί η στρατιωτική θητεία και οι πιτσιρικάδες είχαν χρήματα για ξόδεμα...». Τον Απρίλιο του '67 το Blowup έπαιρνε το Χρυσό Φοίνικα των Καννών και ο Χέμινγκς τραβούσε το δρόμο του σε φαντεζίτικες, μαγικές ταινίες όπως το «Camelot» του Τζόσουα Λόγκαν (1967), η «Επέλαση της Ελαφράς Ταξιαρχίας» του Τόνι Ρίτσαρτσον (1968) και βέβαια η «Barbarella» του Ροζέ Βαντίμ (1968), λίγο πριν στραφεί στη σκηνοθεσία και τη σχετική απομόνωση. «Ο κόσμος νόμιζε ότι είχα πεθάνει, αλλά εγώ σκηνοθετούσα την "A-team" (σ.σ. αμερικάνικη τηλεοπτική σειρά δράσης)», έλεγε με το εγγαστρίμυθο μέταλλο της φωνής του ο Χέμινγκς. Μέταλλο που είχε ανακαλυφτεί από νωρίς, γί' αυτό και πέρασε τα εφηβικά του χρόνια τραγουδώντας σε παιδικές όπερες, ενώ στη συνέχεια έκανε και ένα πέρασμα από τη φορκ-ίζουσα ψυχεδελική ποπ, ηχογραφώντας το 1967 στο Λος Άντζελες το «Happens», ένα άλμπουμ που ξανα-ανακαλύφτηκε πρόσφατα έχοντας αποσπάσει ύμνους, σε παραγωγή του Τζιμ Ντίξον (παραγωγού τότε των Byrds) και με τη συμμετοχή στα περισσότερα κομμάτια των ίδιων των Byrds. Το παραμυθένιο στοιχείο, που ταίριαζε τόσο με τη φωνή του Χέμινγκς, αναδείχτηκε χαρακτηριστικά και στο άλμπουμ «Travel to the Center of the Earth» του Ρικ Γουέικμαν των Yes, όπου υπό τους ήχους του Moog ο Άγγλος ηθοποιός βγάζει αβίαστα την αίσθηση Ιούλιου Βερν καθώς αφηγείται: «By horse, by rail, by land, by sea, our journey starts...».

MADE OF JAPAN

Onitsuka
Tiger

BERLINALE LUFT!!!

της Αλέξανδρας Ζωινοπούλου

Τη 18η Φεβρουαρίου η 57η διοργάνωση της Berlinale έφτασε στο τέλος της. Τα πολυπόθητα αρκούδια παραδόθηκαν στους δικαιούχους, οι απαστράπτοντες αστέρες επέστρεψαν στις μακρινές - και μη - πατρίδες τους, και οι εγκαταστάσεις ξηλώθηκαν πιο γρήγορα απ' ό,τι να πεις «Wurst». «Alles ist weg!», αναφωνούσε πασιχάρι το προσωπικό, αντιμετωπίζοντας το γεμάτο απορία βλέμμα κάποιου δύσμοιρου δημοσιογράφου - μεσογειακής χώρας κυρίως - που άργησε λιγάκι να ξυπνήσει την Κυριακή το πρωί και όταν έκανε την καθιερωμένη βόλτα του στο press office δεν το βρήκε στη θέση του. Η τελευταία μέρα του φεστιβάλ, η KinoTag, είναι αφιερωμένη στο κοινό.

Έχουμε και λέμε λοιπόν, για μια γρήγορη εικόνα σε αριθμούς... Μέσα σε 10 μέρες προβλήθηκαν 373 ταινίες και πραγματοποιήθηκαν 1.190 προβολές. Πάνω από 19.000 διαπιστευμένοι guests από 127 χώρες κατέφτασαν φέτος στο Βερολίνο για το μεγάλο γεγονός. Οι δημοσιογράφοι ήταν 4.000. Οι απλοί επισκέπτες 430.000. Στο κατάστημα της Berlinale 8.000 αντικείμενα (τσάντες, σκουφιά, κούπες, teddy bears κτλ) έγιναν τελείως sold out. Οι ακριβείς ποσότητες των λουκανίκων και της μπύρας που καταναλώθηκαν δεν έχουν ακόμα ανακοινωθεί στο επίσημο site αλλά μόλις ακουστεί κάτι θα σας ενημερώσω...

Πλήθος από λαμπερούς αστέρες κόσμησαν με την παρουσία τους το κόκκινο χαλί: Kate Blanchett, Sharon Stone, Marianne Faithfull, J Lo, George Clooney, Clint Eastwood, Robert De Niro, Antonio Banderas, είναι μόνο μερικά από τα ονόματα που έκαναν τους fans να ψηφήσουν τις ενίοτε αντίξοες καιρικές συνθήκες με την ελπίδα να αποσπάσουν ένα τους βλέμμα. Τα γερμανικά media, οφείλω να πω, τρελαίνονται για Kate και George πάντως! Λαμπερές παρουσίες είχαμε φέτος και στην επιτροπή, βλ. William Dafoe και Gael Garcia Bernal.

Πολλοί σχολίασαν φέτος ότι ναι μεν παρουσιάστηκαν πολλές ταινίες, αλλά ότι λίγες από αυτές έκαναν ιδιαίτερη αίσθηση. Και στα βραβεία οι εκπλήξεις, ως συνήθως, αρκετές. Η χρυσή άρκτος της επιτροπής πήγε στο Tu ya's Marriage του Wang Quan'an και η ασπμνία στο El Otro του Ariel Rotter. Η ασπμνία αρκούδα για την καλύτερη σκηνοθεσία δόθηκε στον Joseph Cedar (Beaufort). Την ασπμνία άρκτο για

την καλύτερη γυναίκα ηθοποιό απέσπασε η Nina Hoss (Yella, Christian Petzold) και την αντίστοιχη ανδρική ο Julio Chavez (El Otro). Ασπμνία και για το cast του The Good Shepherd του Robert de Niro και το David Mackenzie για τη μουσική του Hallam Foe. Το Βραβείο Alfred Bauer πήγε στον Park Chan Wook για το I am a Cyborg but that's OK και το βραβείο καλύτερης πρώτης ταινίας στο Rajnesh Domalpalli για το Vanaja. Η FIPRESCI βράβευσε το I served the King of England του Jiri Menzel από το διαγωνιστικό, από το Panorama το Takva του Ozer Kiziltan και από το Forum το Hounds της Ann-Kirstin Reyels.

Πέραν του competition και των βραβείων πάντως, να σημειώσουμε το φεγγάτι Brand Upon the Brain του Guy Maddin, το Fay Grim του Hal Hartley, το A casa de Alice του Chico Teixeira και το Deserto Feliz του Paulo Caldas ως αναφορές στη Βραζιλία, το It Gonna Get Worse του Petr Nikolaev (καταπληκτική ασπρόμαυρη φωτογραφία της Τσεχίας επί κομμουνισμού) και το Teeth του Mitchell Lichtenstein (ο μύθος του Vagina Dentata είναι σπαρταριστός αλλά μπορεί να στοιχειώσει τα όνειρά σας!). Από τα highlights της Berlinale είναι το Talent Campus. 362 νέοι filmmakers από όλο τον κόσμο, νέοι ηθοποιοί, εντατικά workshops...

Το αποτέλεσμα: 4 ταινιάκια ("Garage Flicks") που μπορείτε να δείτε στο www.berlinale-talentcampus.de. Αλλά και πολύ ενδιαφέροντα πράγματα για το κοινό που καλλιτεχνίζεται, σεμινάρια (εξαιρετικό αυτό του σεναρίου), ομιλίες (πώς να γυρίσετε ταινίες με φίλους, τα μυστικά του μοντάζ) και άλλα πολλά. Όσο για την καινοτομία του φετινού φεστιβάλ; Eat Drink See Movies- Celebrating Culinary Cinema! Ταινίες που η θεματολογία τους σχετίζεται με το φαγητό, κατά την προβολή των οποίων ένας σεφ έχει ετοιμάσει μενού εμπνευσμένο από το έργο - το οποίο εννοείται - και τρώς, συνοδεύει και του σχετικού κρασιού! Nicht schlecht!

Κατά τα άλλα, ωραιότητα περάσαμε, βγήκαμε, φάγαμε, ήπιαμε (υπέρ του δέοντος και τα 3!), πήλιν των πρώτων χιονισμένων ημερών καλό καιρό μας έκανε (τσάμπα το υπέρβαρο για τα μάλλινα πάλλι), βάλαμε φωτιά σε ένα βιετναμέζικο εστιατόριο (την έσβησε ταχύτητα Γάλλος programmer)... Και μείναμε με μια απορία: γιατί δεν καλούν το press στα πάρτυ; E; Eee; Bis Bald!!!

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Ο Ρόκο συναντά την Κέλι

Το ξέρουν κι οι πέτρες: το καλό γούστο, η έννοια του «ωραίου», δεν ήταν ποτέ πρώτες προτεραιότητες για τον Ρόκο Σινφρέντι. Δεν θέλει ή δεν τον ενδιαφέρει να γίνεται αρεστός. Αντίθετα, σαν ένα ατίθασο μαμούρι, έρχεται και πάλλι για να προκαλέσει, να θέσει ερωτήματα που δεν σκάνουν βιαστικές και προκάτ απαντήσεις και να ταραξεί τη μακαριότητα όχι μόνο της κινηματογραφικής βιομηχανίας, αλλά και του ίδιου του οικοδομήματος. Η Κέλι είναι μια ανεμώνη που περιηλάνει στη Ρώμη και συναντά τους χειρότερους, τον απόπατο της κοινωνίας. Ένας απόπατος πιότερο ηθικός παρά οτιδήποτε άλλο, γι' αυτό και το έξυπνο πινγκ-πονγκ των εικόνων από τις μεζονέτες με τις πισίνες έως τους ρακοσυλλέκτες γέροντες. Θα έρθει αντιμετώπη με τη βία και το σεξισμό, που σαν Λερναίες Ύδρες φυτρώνουν τα κεφάλια τους από άκρη σε άκρη σε μια πόλη που ξαναγίνεται ανοχύρωτη. Ο Ρόκο, άλλοτε με ψυχραιμία, άλλοτε με οργή, τότε πίσω και τότε μπροστά από την κάμερα, σταθερά όμως στο κατόπι της Κέλι, καταγράφει-καταγράφει-αδιακόπα...

Σενάριο-σκηνοθεσία: Ρόκο Σινφρέντι

Πρωταγωνιστούν: Κέλι Στάφορντ, Ρόκο Σινφρέντι, Τόνι Έβανς, Φραντσέσκα Νιμ

Δύσκολο και ακριβό σπορ το σινεμά, αλλά το πάθος και η αγάπη για το μέσο βοηθούν στο να ανακαλύπτονται δημιουργικές πατέντες... Στο κινηματογραφικό πάρτι του Velvet στο BIOS θα προβληθούν 8 ταινίες (4 μεγάλου και 4 μικρού μήκους) της πρόσφατης παραγωγής, φτιαγμένες από νέους ανθρώπους με ελάχιστα - εννοείται - μέσα, αλλά με σύγχρονη ματιά που έχει πράγματα να πει και ενδιαφέρον έως εξαιρετικό αποτέλεσμα. Σίγουρα δεν είναι οι μόνες.

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ, 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ (6 μ.μ. -10 μ.μ.)

Ροζ
του Αλέξανδρου Βούλγαρη
8.30 μ.μ.

7 χαρακτήρες με τις δικές τους εμμονές και ανησυχίες, όπως τους βλέπει ημι-αυτοβιογραφικά και μέσ' από το ημι-ονειρώδες σύμπαν του ένας 8ος, ο Βασίλης Γκάλης, a.k.a Αλέξανδρος Βούλγαρης, σε μια ταινία φτιαγμένη εγωκεντρικά μόνο στην επιφάνειά της.

Μία Ροζ Παραμάν
του Νίκου Πομώνη, 7μ.μ.

Αυτόματη γραφή γεμάτη «ατέλειες», 3 παιδιά που η κάμερα ακολουθεί παντού: αυτοσχέδια πάρτι, video games, μικρές κραιπάλες, άσκοπες βόλτες και τριήμερα απειλησίας, με τη ματιά ενός σκηνοθέτη-φοιτητή της Καλών Τεχνών.

TWO VELVET YEARS CINEMA

Ταινίες μικρού μήκους (6.00- 6.45 μ.μ.)

P.E.O.Z.
του Χρήστου Πέτρου

Ένα παιχνίδι με τις αντρικές εμμονές: έντονα χρώματα, γρήγοροι ρυθμοί, ατμοσφαιρικοί χώροι και χιούμορ μέσ' από ένα «βαρεμένο» voice-over. Κομμένη από το Φεστιβάλ της Δράμας και μοναδική επίσημη ελληνική συμμετοχή στο Φεστιβάλ της Βενετίας του 2005...

Στον Πάγκο του Χασάπη
του Χάρη Ραφτογιάννη

Julee Cruise και Tindersticks σ' ένα συνοικιακό χασάπικο, ανάμεσα σε παρτίδες από κεφαλάκια για εταιρικά γεύματα. Η ιστορία του Λεωνίδα και της Κατερίνας εξελίσσεται «ανάμεσα στο στομάχι και τα πνευμόνια, εκεί όπου κατοικεί ο έρωτας»...

Μ. ΤΡΙΤΗ , 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ (6 μ.μ. -10 μ.μ.)

Το Σπιρτόκουτο
του Γιάννη Οικονομίδη
8.30 μ.μ.

Το καζάνι του Κορυδαλλού, το σάλεμα στα ματομπούκαλα του Δημήτρη, οι «κωλοτομπες» του Γιώργου, το μποξεράκι του Λουκά, ο ιδρώτας και τα ανελέητα «γαβγίσματα» συγγενών και φίλων. 3 χρόνια πριν την «Ψυχή...», η προηγούμενη ελληνική ταινία με τόσους φανατικούς φίλους (ή έστω εχθρούς).

Τσίου
του Μάκη Παπαδημητράτου
7μ.μ.

«Μαγική και δύσκολη εμπειρία» χαρακτηρίζει το «Τσίου» ο ίδιος ο σκηνοθέτης-πρωταγωνιστής μιας ταινίας που προτίμησε το έξυπνο χιούμορ από τη σοβαροφάνεια και το διδακτισμό γύρω από ένα «βαρύ» θέμα, όπως το κόλλημα με την πρέζα.

Αγνά Νιάτα
του Έκτορα Λυγίζου

Ασκήσεις ύφους γύρω από το διαφορετικό ή των, λόγων και εικόνων, ένα μάθημα για τους σεισμούς τη στιγμή που η γη τρέμει, η σχολική εορτή για το έπος και η προσωπική διάλυση ή λύτρωση... Ταινία με επίσημη συμμετοχή στο Φεστιβάλ της Βενετίας του 2004.

Cheap Dayz
του Βασίλη Κεχαγιά

...Η αλλιώς το κατώτατο πηλόν της έννοιας low-budget: τα 180 € που στοίχισαν οι «Cheap Dayz» αποτελούν σημείο αναφοράς για την «κάντη μόνος σου» ταινία, που έχει λόγο ύπαρξης. «Cheap», όπως το όνομα του τεμπέλη πρωταγωνιστή που μονολογεί αυτοπροσδιοριζόμενος...

DICTIONARY OF WAR

AT LEAST, WHEN WE CREATE CONCEPTS. WE ARE DOING SOMETHING

της Δάφνης Δραγώνα

Είναι κάποιες φορές που διαβάζεις για μία ιδέα, ένα project και ζηλεύεις αυτούς που το σκέφτηκαν. Θα ήθελες να μπορούσες να το είχες σκεφτεί εσύ ή έστω να είχες συμβάλει στη διαμόρφωσή του. Το Dictionary of War δεν είναι ένα απλό project. Οι δημιουργοί του, το διεθνές δίκτυο του Multitude και η ομάδα των Γερμανών Unfriendly Takeover δημιούργησαν ένα λεξικό πολέμου στον εικονικό και τον πραγματικό χώρο στήνοντας μια πλατφόρμα συνεργασίας για καλλιτέχνες, θεωρητικούς, επιστήμονες και ακτιβιστές. Εκατό συμμετέχοντες επινόησαν και παρουσίασαν 100 ιδέες για τον πόλεμο. Τα «λήμματα» του λεξικού δεν αποσκοπούν σε συνηθισμένα αντιπολεμικά κηλίς. Δεν αναφέρονται στον πόλεμο με την ένοπλη μορφή του μεταξύ κρατών κλη, αλλά στις κάθε μορφής αντιθέσεις και αντιξοότητες της σημερινής πραγματικότητας. Το Dictionary of War βλέπει τον πόλεμο σαν κάτι που μπορεί να διαμορφώσει μία νέα τάξη, που καταστρέφει αλλά και αναδημιουργεί.

Οι ιδέες που παρουσιάστηκαν είχαν τη μορφή 20λεπτων ομιλιών, παρουσιάσεων, φιλμ, βίντεο, χορογραφιών και performances. Οι διοργανωτές επέλεξαν να φιλοξενηθούν αυτές σε διήμερα events στις πόλεις της Φρανκφούρτης (Ιούνιος 06), του Μονάχου (Ιούλιος 06), του Γκρατς (Οκτώβριος 06) και του Βερολίνου (Φεβρουάριος 07) - όλες πόλεις με «βεβαρημένο ιστορικό» που δεν επιδέχθηκαν φυσικά τυχαία. Το πρόγραμμα για κάθε πόλη περιλάμβανε 25 από τις συμμετοχές και δεν είχε μία κλασική και κλειστή δομή συνεδρίου. Κάθε άλλο - ήταν μια πλατφόρμα ανοιχτή στο κοινό που ήθελε να εισάγει νέες ιδέες για επεξεργασία και δημιουργία. Η όποια πειθαρχία και ομοιογένεια σε τρόπους διατύπωσης και παρουσίασης αποφεύχθηκε εντελώς και στόχος ήταν η πολυφωνία και η πολυ-επίπεδη προσέγγιση. Οι λέξεις/ιδέες παρουσιάζονταν αλφαβητικά, και συχνά δεν είχαν καμία σχέση μεταξύ τους. Το «πρόγραμμα» περιλάμβανε λέξεις όπως αμφεταμίνη, αστυνομία, δάσος, διαμάχη, ευελιξία, καιρός, μετάφραση, μηχανή πολέμου, NATO, πειθαρχία, ποπ, ορυχείο κλη κλη. Το νόημά τους δινόταν κάθε φορά μέσα από την παρουσίασή τους, ενώ αυτό που τελικά υπονοούσαν ήταν τελείως διαφορετικό από αυτό που αρχικά φανταζόσουν. Για παράδειγμα, η καλλιτέχνη Susan Schuppli, με την έννοια Conflicted/ Inflicted (σύγκρουση/επιβολή) παρουσίασε ένα βίντεο βασισμένο σε μία πραγματική τηλεφωνική επικοινωνία ενός

ζευγαριού που καταγράφηκε στον τηλεφωνητή, όπου η ένταση και η τάση για επιβολή αυξάνεται με τη διάρκεια του τηλεφωνήματος για ένα ραντεβού. Ο θεωρητικός Mansuer Jacoubi με το Join # Beirut (συμμετοχή # Βηρυτός) έστησε ένα σύστημα chat για να μιλήσουν οι συμμετέχοντες στο Μόναχο με μία ομάδα από τη Βηρυτό, όταν ξεσπούσαν οι ταραχές του πολέμου. Οι αρχιτέκτονες Weiss και Carl, χρησιμοποιώντας τη λέξη NATO, έκαναν κριτική για τις καταστροφικές συνέπειες του NATO με τους βομβαρδισμούς στο Βελιγράδι. Ο κινηματογραφιστής Nicolas Siepen με το War Machine (μηχανή πολέμου) συσχέτισε δύο είδη μοντάζ, δύο διαφορετικές εικόνες, διαφορετικών σκηνοθετών, του Genet και του Godard, και διαμόρφωσε μια σχέση αγάπης και μίσους μεταξύ τους.

Όλες οι ιδέες που αποτέλεσαν τα λήμματα του λεξικού καταγράφονταν ψηφιακά στη διάρκεια των events και το πλήρες λεξικό, που ξεπερνά τις 50 ώρες βίντεο, βρίσκεται στο ίντερνετ. Χρησιμοποιώντας τεχνολογία ανοικτού κώδικα, το υλικό είναι διαθέσιμο όχι μόνο για το παρακολούθησή κανείς αλλά και για να το επεξεργαστεί και να το αναπαράγει, γιατί ο στόχος των διοργανωτών είναι να υπάρξουν απόψεις, διαφωνίες, αντιδράσεις. Αυτό το σημείο είναι και το πιο ενδιαφέρον κομμάτι του project. Το Dictionary of War λειτουργεί τελικά σαν πρωτότυπη μηχανή πολέμου. Σαφώς και αντιμάχεται τον πόλεμο στην ένοπλη μορφή του, αλλά κυρίως προωθεί την άποψη ότι οι νέες ιδέες που διαμορφώνονται και παρουσιάζονται οφείλουν να προκαλούν συγκρούσεις και αλλαγές, που με τη σειρά τους ενεργοποιούν εξελίξεις και νέες δράσεις. Πιο απλά, «έχει σημασία να κάνεις κάποιον να μιλήσει, ακόμα κι αν πει και κάτι ακατανόητο για τον κόσμο» (Kleist).

<http://dictionaryofwar.org/>

ΥΟΚΟ ΟΝΟ

ΥΠΟΚΛΙΘΕΙΤΕ ΣΤΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

Η κυκλοφορία του δίσκου Yes, I'm A Witch αποτελεί ένα ακόμη βήμα για την αναγνώριση και την καθιέρωση της Yoko Ono ως μουσικού. Πρόκειται περισσότερο για ένα κανονικό tribute album παρά μία συλλογή από remix, μια και οι δαφνοστεφείς μουσικοί που συμμετέχουν (υποτίθεται επιλεγμένοι από την ίδια) έχουν δημιουργήσει στην ουσία διασκευές των κομματιών της, διατηρώντας όμως χωρίς εξαίρεση τη διαπεραστική φωνή αυτού του τόσο παρεξηγημένου και ακριβού «χτικιού»...

του Γιάγκου Κολλιοπάνου

Πέρα από έναν πολύ όμορφο φόρο τιμής, το Yes, I'm A Witch αποτελεί ένα είδος δειγματολογίου της δισκογραφίας της Ono, που ξεκίνησε λίγο μετά τη γνωριμία της με τον John Lennon (η μουσική ως μέσο έκφρασης ήταν βέβαια κάτι με το οποίο είχε πειραματιστεί από τις αρχές της δεκαετίας του '60, στα πλαίσια avant-garde παραστάσεων στη Νέα Υόρκη με τη συνεργασία των «δασκάλων» της La Monte Young και John Cage και στη συνέχεια με το δεύτερο της σύζυγο, τον τζαζίστα Anthony Cox). Έτσι, βρίσκουμε εδώ από τους Flaming Lips, που διασκευάζουν αριστουργηματικά το Cambridge 1969 από το Two Virgins, τον πρώτο, εντελώς πειραματικό δίσκο της με το Lennon, μέχρι τον DJ Spooky με τη δική του εκδοχή για το Rising, το ηλεκτρονικό διαμάντι του 1995, σε συνεργασία με το γιο τους Sean.

Περίεργως, δε βρέθηκε κανείς να διαλέξει κάποιο κομμάτι από το θρυλικό πρώτο album της (ίσως θα μπορούσε να το είχε προτείνει στους Stereolab!), όπου εναπόθεσε για πρώτη φορά με μανιασμένη αγάπη και χωρίς κανένα έλεος τα πληγωμένα της καλέσματα, κάτι ανάμεσα σε μουγκρητά και ουρλιαχτά (η επιστήμη δεν έχει ακόμη αποφανθεί), δίπλα σε ελάχιστες αλλιά αρκετές λέξεις και στο οργασμικά σφικτό τζαμρίσμα των Plastic Ono Band (John Lennon, Ringo Starr, Klaus Voorman), για να χριστεί πολλή χρόνια αργότερα (ο δίσκος κυκλοφόρησε το 1970) πρόδρομος του punk rock και να εμπνεύσει συγκροτήματα τόσο πρωτότυπα όσο οι B-52's. Κατά τα άλλα, κάθε μουσικός ή συγκρότημα φαίνεται να έχει επιλέξει το κομμάτι που του αρμόζει: οι ανυποχώρητες φεμινίστριες

Le Tigre φέρνουν στα μέτρα τους το Sisters O Sisters, από τα πιο μελωδικά της Ono, προερχόμενο από τον αποκλειστικά επαναστατικό δίσκο Sometime in New York City του 1972. Η Peaches, από την άλλη, περιποιείται το Kiss Kiss Kiss, το πιο ερωτικό και πιο χορευτικό κομμάτι της, προερχόμενο από το Double Fantasy, τον τελευταίο, και πιο εμπορικό, δίσκο από κοινού με το Lennon που κυκλοφόρησε το 1980, λίγο πριν τη δολοφονία του. Είχαν μεσολαβήσει τουλάχιστον έξι χρόνια απουσίας τους από τη μουσική σκηνή, εκ των οποίων τα δύο είδαν το ζευγάρι να ζει χωριστά. Η επιστροφή τους ήταν πολυαναμενόμενη και ήταν ευτυχής, όντας αρκετά ενταγμένη στο σλόφρεσκο new wave κλίμα της εποχής και αποτελώντας ταυτόχρονα κάτι το ξεχωριστό. Πέρα από τις πειραματικές συνθέσεις και τα αμιγώς rock ή rock'n'roll άσματα, η Ono έχει αποδειχθεί ικανή για ανατριχιαστικές «μπαλάντες» όπως το Mrs Lennon ή το Looking Over From My Hotel Window, αμφότερα από τις αρχές της δεκαετίας του '70. Στην προκειμένη περίπτωση όμως του Yes, I'm a Witch, είναι οι ελεγείες της μετά-Lennon εποχής που φέρνουν (αισιόδοξα) δάκρυα στα μάτια: Οι αγαπητοί Apples in Stereo μάς δίνουν μία υπέροχη έκδοση του No One Can See Me Like You Do από το εξαιρετικό Season of Glass (1981), τον πρώτο μοναχικό της δίσκο, μετατρέποντάς το, με καμπανάκια και φωνές χορωδίας, σε ακόμα πιο θυμητερό

θρίαμβο του έρωτα. Επίσης από το Season of Glass, οι Antony & The Johnsons επιλέγουν το τρυφερότατο Toyboat χαρίζοντάς μας μία εντελώς ονειρική διασκευή. Από την άλλη, η Cat Power διαλέγει το πιο πρόσφατο Revelations, απογυμνώνοντάς το ακόμα περισσότερο, καθιστώντας το σχεδόν θρησκευτικό, συνοδεύοντας την Ono με τη φωνή και το πιάνο της. Υπάρχουν όμως και δύο πολύ αξιόλογα δείγματα από το αριστουργηματικό Approximately Infinite Universe, το δίπλο LP του 1973 που σήμανε τη στροφή της Ono από avant-garde σειρήνα σε πιο καθιερωμένη pop/rock chanteuse: ο σαρκαστικός ύμνος Death of Samantha, έξυπνα πειραγμένος από τους ακόμη επιζώντες Porcupine Tree και το πανέμορφο

Shiranakatta, το μοναδικό της τραγούδι στα Γαλλικά, σε μία όσο πρέπει συμφωνική εκδοχή από τον Σκωτσέζο Craig Armstrong που κλείνει και το δίσκο. Να αναφέρω επίσης το ίδιο το Yes, I'm a Witch, κομμάτι που προέρχεται από το, για δεκαετίες ακυκλοφόρητο, A Story, ηχογραφημένο το 1974 και που βρίσκουμε σήμερα σε μορφή παχιά αλλιά ευχάριστη - σχεδόν nu-metal - από τους Brother Brothers. Άξια επαίνου, τέλος, η προσπάθεια του Jason Pierce (των Spiritualized) να μετατρέψει την σκοτεινή disco του Walking On Thin Ice, τελευταία συνεισφορά του Lennon, που κυκλοφόρησε αμέσως μετά το θάνατό του, σε ένα αργό, ψυχεδελικό, ηλεκτροφόρο χέλι!

Όποια άποψη και να έχει κανείς για την πολυηθλοκη προσωπικότητα της Ono, είναι αδύνατο ν'αρνηθεί το γεγονός ότι πρόκειται για μία σπάνια περίπτωση ατόμου που βρισκόταν - και βρίσκεται - σε μία μόνιμη εμπύρετη κατάσταση επαγρύπνησης και ανησυχίας για τον άνθρωπο και τον πλανήτη, αλλιά και ανεξάντητης καλλιτεχνικής έκφρασης και δημιουργίας, που σχεδόν πάντα χαρακτηρίζεται από πρωτοτυπία. Ακούστε το Yes, I'm a Witch και είναι σίγουρο ότι θα σας κάνει να ανατρέξετε στη δισκογραφία της. Μέσα στο Μάρτιο αναμένεται μία συλλογή από χορευτικά remix.

www.yoko-ono.com

b-sides./20

BEIRUT

Ή ΑΛΛΙΩΣ, Η 4AD ΕΚΑΝΕ ΠΑΛΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ...

του Δημήτρη Βόγλη

Μια πολύ ευχάριστη έκπληξη μας έρχεται κυριολεκτικά από το πουθενά, για να μας δώσει μια από τις πιο ενδιαφέρουσες κυκλοφορίες των τελευταίων μηνών. Δράστης είναι ένας 19χρονος Μεξικάνος από το Albuquerque, ο Zach Condon, με περίσσιο θράσος και ανεξάντλητο ταλέντο. Ένα κατεξοχήν pop kid, με ήρωα τον μεγάλο Stephen Merritt και τους μοναδικούς Magnetic Fields. Η όλη του ενασχόληση με τη μουσική ξεκίνησε όταν θέλησε να κάνει ένα μικρό αφιέρωμα στο αγαπημένο του συγκρότημα (σύντομα θα κάνουμε κι εμείς κάτι για τους Magnetic Fields) όταν και μετέτρεψε το δωμάτιό του σε μίνι στούντιο, ηχογραφώντας doo war και electro pop songs με samples από τη δεκαετία του 50, ισχυριζόμενος ότι έχει έτοιμο υλικό για ολόκληρο tribute album – θα ήθελα πάρα πολύ να το ακούσω...

Στην ηλικία των 16 ετών αποφάσισε να ταξιδέψει στην Ευρώπη και ειδικότερα στα Βαλκάνια. Δεν ξέρω τι βίτσιο μπορεί να έχει ένας 16χρονος όταν βγαίνει για πρώτη φορά από τη χώρα του και να θέλει να επισκεφτεί το συγκεκριμένο μέρος της Ευρώπης. Από τη χώρα μας δεν ξέρουμε αν πέρασε, αλλά η πρώην Γιουγκοσλαβία και η Ρουμανία υπήρξαν καταλύτες. Εκεί λοιπόν εντυπωσιάστηκε από τον βαλκανικό ήχο των τσιγγάνων τύπου Goran Bregović, αλλά και από τα Χάλκινα της Γουμένισσας και τη Μπάντα της Φλωρίνας. Πήρε παραμάζωμα τα

παζάρια και αγόρασε πολλά πνευστά όργανα και άρχισε να μαθαίνει τους καινούργιους αυτούς ήχους. Μέσα σε δύο χρόνια, λοιπόν, το παιδί θαύμα κατάφερε να μας δώσει ένα πραγματικό αριστούργημα. Τι κάνει λοιπόν ο Zach? Παίζει τρομπέτα, ουκαλέλε, πιάνο, πλήκτρα, κρουστά, ακορντεόν, μαντολίνο και τραγουδάει! Και επειδή έχει την pop μέσα του δεν μπορούσε παρά να βγει ένα συνεστατημένο θάυμα που ισορροπεί άψογα ανάμεσα στον βαλκανικό folk ήχο, την Pop-folk των Decemberists, τον ήλιισμό των Divine Comedy, την παρακμιακή μαγεία του Tom Waits, την κινηματογραφική lo-fi λιτότητα του Yann Tiersen και όταν ακούω το Elephant Gun νομίζω ότι θα ακούσω την φωνή του Johnny Brown και τους Band of Holy Joy βγαλμένους από τα πιο νοσταλγικά μου όνειρα. Έτσι ετοίμασε ο Zach 16 τραγούδια που τα χώρεσε σε ένα διπλό cd με τίτλο Gulag Orkestar και το όνομα του project – Beirut και τα κυκλοφόρησε στην Αμερικάνικη Ba Da Bing Records. Έτσι αποφάσισε να αφήσει το Μεξικό και να εγκατασταθεί στο Brooklyn, όπου και έστησε μια πολυμελής μπάντα για να μπορεί να ανταποκρίνεται στις ανάγκες ενός live. Φυσικά η 4AD, σαν καλός σκάουτερ, δεν άφησε την ευκαιρία να της ξεφύγει και κυκλοφόρησε στην Ευρώπη αυτό το ακατέργαστο και σπάνιο διαμάντι, έτσι ώστε να πείσει και στα χέρια μας. Είδατε τι κάνουν οι καλές επιρροές;

b-sides./21

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... ΕΑΝ ΜΕ ΑΦΗΝΕ Ο ΣΕΚΙΟΥΡΙΤΑΣ ΝΑ ΜΠΩ ΣΤΟ ΚΑΜΑΡΙΝΙ ΤΟΥ TERRY HALL

Η ταπεινή πορεία ενός από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες στην ιστορία της pure-pop

του Δημήτρη Βόγλη

Νομίζω ότι ήταν Σεπτέμβριος του 1995 αλλά δεν παίρνω όρκο για αυτό. Η συναυλία των Lightning Seeds και του Terry Hall στη Θεσσαλονίκη είχε ήδη ξεκινήσει. Πρώτοι εμφανίζονταν οι Lightning Seeds για τους οποίους δεν καιγόμουνα και πολύ να τους δω, μια και τους είχα δει ζωντανά τρεις μήνες πριν κάπου στο Birmingham. Η τεράστια λαχτάρα μου ήταν να δω επιτέλους τον αγαπημένο Terry Hall. Παρόμοιο συναίσθημα ανυπομονησίας και λαχτάρας είχα νιώσει μόνο με τους Monochrome Set, τους Chumbawamba, τη Jane Birkin και φυσικά με τους Television Personalities – συναυλία που ποτέ δεν έγινε... Και ενώ ακούμε τον ύμνο Pure, αρχίζει ξαφνικά να βρέχει και καθώς ανοιχτή συναυλία, διακόπτεται στο έκτο τραγούδι. Όση ώρα έπαιζαν ο Ian Broudy και η παρέα του το βλέμμα μου ήταν καθηλωμένο στο παράθυρο από το καμαρίνι στον Μύθο, όπου η μελαγχολική φιγούρα του Terry Hall ήταν εκεί να δώσει υπόσταση στα πιο αγνά μας όνειρα. Αυτό το βλέμμα, που ο Robert Smith θα βάλλει πολύ μακιγιάζ για να το πετύχει, ο Terry Hall το έχει από φυσικό του – μια γλυκιά θλίψη που σε κάνει χίλια κομμάτια. Και ξαφνικά ανακοινώνεται από τους διοργανωτές ότι η συναυλία αναβάλλεται και δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί. Τι και αν είχα το νούμερο 1 εισιτήριο, δεν μου έδινε κάποιο ιδιαίτερο προνόμιο. Το μόνο που ήθελα εκείνη τη στιγμή ήταν να μιλήσω στον pop ήρωα και να του πω μόνο ένα μεγάλο ευχαριστώ. Ο σεκιουριτάς ήταν ανέκδοτος και δεν εκπληρώσε ποτέ μια από τις μεγάλες μου επιθυμίες. Τι θα είχε συμβεί αν με άφηνε τότε; Τίποτα απολύτως, αλλά έψαχνα μια αφορμή για να γράψω για μια από τις μεγαλύτερες pop προσωπικότητες που έχουμε ακούσει... Η ιστορία ξεκινάει το 1978 με το πρώτο (ακολουθούν και άλλα) ska revival. Οι Clash έχουν δείξει ήδη το δρόμο με το Police and Thieves του Junior Marvin, αλλά οι Specials είναι αυτοί που κυριολεκτικά θα απογειώσουν το όλο θέμα. Μακράν η καλύτερη ska μπάντα μετά από τα 60s. Ο Jerry Dammers, ηγετική φυσιογνωμία των Specials, ήταν αυτός

που τον ανακάλυψε στους Squads – new wave group της εποχής – και του πρότεινε να γίνει ο τραγουδιστής τους. Message to you, Ghost town, Nightclub, Enjoy your self, Monkey man είναι μόνο λίγα από τα anthems που ακούμε από τη σσγννευτική φωνή του Terry Hall. Το 1981 αφήνει τους Specials και μαζί με τους Lynval Golding και Neville Staples, τις άλλες φωνές της μπάντας, δημιουργούν τους Fun Boy Three. Σε πιο поп δρόμους γράφουν το εκπληκτικά Lunatics και Tunnel of Love, κομμάτια που ο Dammers θα πουλούσε την ψυχή του στο διάβολο. Το Summertime του Gershwin θα ακουστεί πιο поп από ποτέ και η φωνή του Hall γίνεται μια από τις χαρακτηριστικές του χώρου. Οι ανησυχίες του δεν σταματάνε εδώ. Κατά σειρά θα φτιάξει διάφορα σχήματα – έχρυμε και λέμε: Το 1983 μετακομίζει στο Manchester και μαζί με τους Toby Lyons and Karl Shale από τους Swinging Cats κάνουν τους Colourfield και το αριστουργηματικό ντεμπούτο Virgins and Philistines (Castles in the Air, Thinking of you, Can't get enough of you baby). Το 1988 και με δεδομένη την αγάπη για την поп των 60s θα σχηματίσει τους Terry Blair and Anouchka και δύο χρόνια αργότερα τους Vegas με τον David Stewart των Eurythmics, όπου και θα προκύψει το θεϊκό She... Χωρίς καμιά ιδιαίτερη επιτυχία διαλύονται το 1993 και επιτέλους το 1995 αποφασίζει να κάνει solo καριέρα, όπου φανερώνεται το μεγάλο του ταλέντο στην απλότητα και το μεγαλείο της поп. Forever J, Ballad of A Landlord είναι μόνο δύο από τις μαγικές στιγμές που μας χάρισε αυτή η τόσο εύθραυστη φωνή. Άνθρωπος χαμηλών τόνων, δεν επιδίωξε ποτέ την επιτυχία. Θα την είχε, αν την ήθελε πραγματικά, να είστε σίγουροι για αυτό. Ύστερα από ένα μεγάλο διάστημα σιωπής, επανέρχεται το 2003 με άλλη μια συνεργασία, αυτή τη φορά με τον Mushtaq από τους Fundamental. “The hour of two lights”, μια τίμια και αξιοσέβαστη δουλειά σε πιο ανατολικούς ρυθμούς, που ήξερε καλά ο Hall από την εποχή του Ghost town. Πραγματικά δεν υπάρχουν πολλά λόγια να πούμε για τον Terry Hall. Αλλά μιλάμε για το ντροπαλό πρίγκιπα της pop...

BORN RUFFIANS

Ρουφιάνοι;!

Με την αύρα που πνέει τα τελευταία χρόνια στον Καναδά και εμπνέει πολλά σημαντικά καινούρια γκρουπ, οι Born Ruffians επαληθεύουν για άλλη μια φορά ότι η σχέση αυτής της χώρας με τη σύγχρονη alternative-rock μουσική είναι κάτι παραπάνω από... φιλική. Ευτυχώς για το τρίο από το Τορόντο οι δυνατότητες και το εξαιρετικό ταλέντο τους έγιναν από πολύ νωρίς αντιληπτά από τους ανθρώπους της δισκογραφικής εταιρίας Warp (η οποία ασχολείται κυρίως με ηλεκτρονική μουσική), έτσι ώστε να αναλάβει την κυκλοφορία των δύο πρώτων δίσκων τους, του single Piecing it Together και του ομώνυμου ep τους το φθινόπωρο του 2006. Όπως και αρκετά άλλα γκρουπ στον Καναδά, έτσι και οι Born Ruffians, έχουν αρκετά ξεκάθαρες επιρροές από Pixies, σε μια εκδοχή πιο σύγχρονη, πιο κοντινή στον alternative ήχο της εποχής και με τέμπο περισσότερο χορευτικό.

www.bornruffians.com

b-sides./22

BURNINGPILOT

Γιατί δεν αφηνετε κενό;

Οι πληροφορίες που υπάρχουν για τους Λονδρέζους Burning Pilot είναι ελάχιστες. Ούτε καν τα ονόματά τους δεν είναι γνωστά. Και το Burning Pilot κολλημένο σε μία λέξη;! Τα δύο τελευταία χρόνια έχουν κυκλοφορήσει τρία απίθανα singles στην Transgressive Records (You stay cool, Two words two syllables και Can't kid a kidder) και αυτό που παίζουν είναι ένα πανέμορφο

ανακάτεμα από new wave, post punk, electro, indie που παραπέμπει σε γκρουπ όπως οι PIL, οι Stranglers και οι Kraftwerk. Το Can't kid a kidder που ίσως είναι και το καλύτερό τους, υπήρχε σε μια συλλογή της Transgressive Records που διανεμήθηκε δωρεάν από το NME πριν κάτι μήνες, αλλά δυστυχώς δεν προσέχθηκε όσο θα έπρεπε...

www.burningpilot.com

SERPENTINE

Τα παιδιά απ' την Πάτρα...

Πριν από έξι χρονιά στην Πάτρα, τέσσερις φίλοι με κοινά μουσικά γούστα και προτιμήσεις σε γκρουπ όπως οι Deus, οι Air και ο Badly Drawn Boy ενώνουν τις δυνάμεις τους και σχηματίζουν τους Serpentine (το όνομά τους προέρχεται από τραγούδι των Deus).

Σήμερα και αφού προηγήθηκαν κάποιες αλληγές στη σύνθεσή τους, αποτελούνται από τους θάνο Χριστοδούλου, Δημήτρη Μάρκου και Γιάννη Ματσούκα. Από το 2001 έχουν δώσει πολλές συναυλίες, κυρίως σε Αθήνα και Πάτρα, και με ταξί άλλων στις συναυλίες των Jack, Devendra Banhart, Michael Gira και ποιο πρόσωπα στη ζωντανή εμφάνιση του Patrick Duff (πρώην τραγουδιστής των Strangelove) σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Στο συγκροτημένο live μοιράσανε και το "City closed for now" E.P. Ο καθαρός Indie-pop ήχος τους με επιρροές κυρίως από τα 90s αναμένεται να αποτυπωθεί σύντομα και σε άλλα cd, αφού ήδη υπάρχουν 25 ετοιμολήματα τραγούδια να ριχτούν στη μάχη!

www.myspace.com/theserpentineband

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

SHRAG

Οι Shrag από το Brighton, συγκεκριμένα τρία κοριτσάκια και δύο αγοράκια, είναι από τα μικρά (για την ώρα) εκείνα γκρουπάκια που δεν πρέπει να περνάνε απαρατήρητα. Στο ντεμπούτο τους single Pregnancy scene, το b-side με τίτλο Mark E. Smith είναι όλα τα λέφτά. Και σαν τραγούδι και σαν τίτλος!

www.myspace.com/shrag

KLAXONS

Μουuuuuu!!! Μουuuuuu!!!

Από τα πιο hot ονόματα την εποχή αυτή στη Μεγάλη Βρετανία και πρωτοπόροι της New Rave μουσικής σκηνής, για την οποία είχαμε αναφερθεί και στο προηγούμενο τεύχος του Velvet. Οι Klaxons αποτελούνται από τους Jamie Reynolds, James Righton και Steffan Halperin, προέρχονται από το Λονδίνο, διανύουν μόλις το δεύτερο χρόνο τους και, μετά την επιτυχία που γνώρισαν με το καταπληκτικό ep "Xan Valleys", επιτέλους κυκλοφόρησαν τέλη Ιανουαρίου και το πολύ-αναμενόμενο παρθενικό τους άλμπουμ. Το "Myths of the near future" έχει όλα τα φόντα για μεγάλη εμπορική επιτυχία με ραδιοφωνική παραγωγή, πιασάρικα ρεφρέν, ποη αισθητική... ωραία πράγματα, καλοκαιρινά! Φυσικά δεν λείπουν και τα δύο «χιτ» που τους ανέδειξαν, τα Atlantis to Interzone και Gravity's rainbow! Βέβαια καλό είναι όλα αυτά, αλλά το κερασάκι στην τούρτα κρύβεται στην απολαυστική διασκευή του «It's not over yet». Ραδιοφωνικό χιτ του 1995 από ένα project που ονομαζόταν Grace και ήταν δημιούργημα των Paul Oakenfold και Steve Osborne! Αν το ακούσετε, νομίζω πως θα το αναγνωρίσετε!

www.klaxons.net

join

Monika, serpentine, Lanterna, Jackie Breaks, Family Battle Snake, Mhtera Falaina Tyflh, Modrec, Mamma Kin, Wild Honey, Wanna Be James, Fuse For Peckar, Wish Upon a Star, The Callas, spectralfire and Palindrome and more...

at
fab liquid
studios

www.fabliquid.com

Βύρωνος 5
Δάφνη
Τηλ 210 975 4957

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

Πολλές καλές νέες μπάντες...πολλά καλά νέα labels...πολλά παιδιά με πάθος και αγάπη για αυτό που κάνουν... Στο διήμερο event μας θα παρουσιάσουμε κάποια από τα πράγματα που μας ενθουσίασαν τη χρονιά που μας πέρασε... Στο χώρο θα μπορείτε να βρείτε και να αγοράσετε κυκλοφορίες από πολλά ελληνικά συγκροτήματα. Τα live θα ξεκινούν στις 10.30 μ.μ.

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ, 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

My brother the couch

Πειραματισμός, ψυχεδέλεια, post rock και επιρροές από Suicide και Velvet μέχρι Sonic Youth και Mudhoney ήνεο οι ίδιοι, και συμπληρώνουμε κι εμείς Residents, Einstürzende Neubauten και Mogwai.

www.myspace.com/mybrotherthecouch

Wanna be James?

Με alternative punk rock προσανατολισμό και ήχο φρέσκο, καθαρό, μοντέρνο, το ντουέτο των Wanna be James? αφιερώνει την ύπαρξή του στον Καναδό James, ο οποίος είναι μια σύγχρονη εκδοχή μαμάς Τερέζα!

www.myspace.com/wannabejames

Dread Astaire

Οι Dread Astaire έχουν ήδη χτίσει μια «μικρή αυτοκρατορία» στη Θεσσαλονίκη και σ' αυτό συνέβαλαν τόσο οι πολύ καλές live εμφανίσεις τους όσο και οι κυκλοφορίες δύο καταπληκτικών ep. Οι επιρροές... Jesus, Stooges, Fall, Velvet...

www.myspace.com/dreadastaire

Μ. ΤΡΙΤΗ, 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

The Model Spy

Pop, pop, pop!! Αυτό είναι οι The Model Spy. Πριν μερικά χρόνια θα μπορούσαμε να τους εντάξουμε ανάμεσα στη Sarah Records και τη δική μας This Happy Feeling. Τα χρόνια πέρασαν, αλλά οι The Model Spy θα είναι εδώ στο Velvet πάρτυ και σίγουρα θα μας θυμίσουν πολλά!

www.myspace.com/themodelspy

Zebra Tracks

Δεν είναι νέοι στα δημέρια του Velvet. Οι Zebra Tracks εμφανίστηκαν ζωντανά στο Velvet πάρτυ του περασμένου Οκτωβρίου και άφησαν τις καλύτερες εντυπώσεις. Στη μουσική τους ο τίτλος που τους αρέσει περισσότερο είναι αυτός του Disco Punk!

www.myspace.com/zebratracks

My Wet Calvin Orchestra

Γνώριμοι και αυτοί στην παρέα του Velvet, οι My Wet Calvin όπως δεν τους έχετε ξαναδεί ποτέ. Το ντουέτο με τις επιρροές από γκρουπ όπως οι Field Mice, οι Postal Service, οι Notwist και οι My Bloody Valentine για πρώτη φορά σε σύνθεση πλήρους μπάντας!

www.mywetcalvin.com
www.myspace.com/mywetcalvin

TWO VELVET YEARS MUSIC

FAST BREAKS BY THE LEGENDARY JAPANESE SPORTS BRAND

Ιαπωνία 1949: Ο κ. Kihachiro Onitsuka, ιδρύει την Onitsuka Co. Ltd., πρόδρομο της ASICS, οραματιζόμενος μια υγιή Ιαπωνική νεολαία μέσω του αθλητισμού. Ανήσυχο πνεύμα, όπως ήταν ο κ. Onitsuka, περνούσε τις μέρες του στα γήπεδα παρατηρώντας και προσπαθώντας να κατασκευάσει το τέλειο παπούτσι, αυτό που θα ικανοποιούσε τις απαιτήσεις των αθλητών, ανάλογα με την περίπτωση και το είδος του αθλήματος. Η ιδέα για το FABRE 74 ήρθε όμως εκτός γηπέδων και πάνω στην ώρα που ο κ. Onitsuka έτρωγε το μεσημεριανό του ενώ σκεπτόταν πώς θα κατασκευάσει ένα μπασκετικό παπούτσι με «φρένα», για να μην γλιστράει στο παρκέ. Εύρηκα! αναφώνησε ο κ. Onitsuka, παρατηρώντας τις βεντούζες στα πλοκάμια του χταποδιού, η σύνδεση ήταν προφανής και αποτέλεσμα... το παπούτσι FABRE 74! Το FABRE σαν μοντέλο κυκλοφόρησε το 1974 και έχει ως ιδιαιτερότητα τη σόλα με τους κύκλους, πάνω στο μοτίβο του πλοκαμιού, η οποία και είχε αντιολισθητικές ιδιότητες. Το μοντέλο γνώρισε μεγάλες δόξες στην Ιαπωνία, όταν ο καλύτερος παίχτης του NBA το 1973 Dave Cowens το φόρεσε στα NBA All star tours του 1974 και 1975.

Today universally: Η Onitsuka Tiger, βασισμένη στα παραδοσιακά αθλητικά παπούτσια της εταιρείας, κυκλοφορεί μια σειρά από σχέδια που συνδυάζουν το παρελθόν της, με μια σύγχρονη σχεδιαστική ματιά. Το FABRE 74 είναι η καινούργια πρόταση της Onitsuka Tiger, βασισμένη πάνω στη σειρά μπάσκετ της εταιρείας. Το μοντέλο αυτό προσδίδει μοναδικότητα και ατομικότητα, αντανakλώντας έτσι το καινοτόμο πνεύμα αυτής της θρυλικής αθλητικής εταιρείας.

size./26

Stage 5
Elastic
(too stiff
too spiky)

size./27

Dreaming Wide Awake

της Κορίνας Τριανταφυλλίδου

25.1.2007. Παρίσι. Ο Alber Elbaz, creative director του οίκου Lanvin, λαμβάνει les insignes de chevalier dans l'ordre de la Légion d'honneur, από το υπουργείο Κουλτούρας και Επικοινωνίας. Μεγάλη τιμή για ένα σχεδιαστή που στο παρελθόν τον είχε αποηύσει ο Tom Ford. Η επιτυχία του Alber Elbaz στο να φέρει τον κολλοσιαίο οίκο Lanvin στην πρώτη γραμμή της μόδας χωρίς να χάσει κudos εμνέει και ενθουσιάζει. Η δουλειά του αποκαλείται μοντέρνα σε μια εποχή στο χώρο της μόδας που δεν ξέρουμε ακριβώς τι σημαίνει αυτό όπου να το δούμε. Μετά από χρόνια σκληρής δουλειάς είναι σε μια θέση που μπορεί να αποηύσει

επαίνους και ζητωκραυγές από κριτικούς και κοινό. This is the moment, όπως λέμε. Χωρίς να χρησιμοποιεί φλύαρες αναφορές σε παλιές δόξες και προσπάθειες να επαναλάβει το παρελθόν, έχει καταφέρει να διατηρήσει μια έννοια της πολυτέλειας πιστή με την κληρονομιά της Jeanne Lanvin. Σε μια συνέντευξη στην αγγλική εφημερίδα Observer στις 14 Ιανουαρίου 2007, είπε: "This is going to be a very important moment in fashion, because we cannot trust reproduce. We did the Twenties already, we did the Thirties, the Fifties, the Sixties, up to the Nineties. Instead we have to think. We have to start inventing again". Αμήν!

Ο Alber γεννήθηκε στην Καζαμπλάνκα, Μαρόκο, το 1961. Όταν ήταν δέκα χρονών μετακόμισε με την οικογένειά του στο Ισραήλ όπου σπούδασε στο Shenkar College of Engineering and Design στο Τελ Αβίβ. Για επτά χρόνια ήταν το δεξί χέρι του μόδιστρου Geoffrey Beene στην υψηλή κοινωνία της Νέας Υόρκης. Μετά από μια σύντομη διαμονή στον οίκο Guy Laroche, ήταν έτοιμος να παραλάβει τα νήια από τον ίδιο το μάεστρο στον οίκο Yves Saint Laurent, ώσπου το νέο καθεστώς με τον Tom Ford άλλαξε πάλι την πορεία του. Η τελευταία του στάση ήταν στον οίκο Krizia. Το 2001 άρχισε τη συνεργασία του με τον οίκο

Lanvin. Αν' ό,τι φαίνεται αυτό το πάντρεμα ήταν το πεπρωμένο του, όπως και της Jeanne Lanvin όταν πρωτοέφτασε στο Παρίσι για να δουλέψει σαν καπελίου. Όταν ήταν 22 χρονών έφτασε στο νούμερο 22, rue du Faubourg Saint-Honoré και στην ίδια ακριβώς διεύθυνση είναι που βρίσκεται σήμερα η boutique Lanvin, ο πιο παλιός γαλλικός οίκος υψηλής ραπτικής. Τώρα η εταιρία είναι prêt-à-porter με απίστευτη χειροτεχνία σε κάθε βελονιά. Το κέντημα ήταν αναπόσπαστο μέρος στο όραμα της Jeanne Lanvin. Ο επιδέξιος χειρισμός του υφάσματος επίσης είναι απαραίτητο κομμάτι στον τρόπο δουλειάς του Elbaz. Η διαφορά είναι ότι

η επιφανειακή διακόσμηση τώρα είναι ακόμα πιο διακριτική. Δεν υπάρχουν φορέματα καλυμμένα με πολύτιμους λίθους, ραμμένα από δέκα ράφτρες όπως σε άλλους οίκους πολυτελείας. Ο Elbaz έχει ντύσει τη μούσα του χωρίς υπερβολές. Το κίνητρο πίσω από το σχέδιό του δεν είναι να φωνάζει την ακρίβεια του προϊόντος, αυτό είναι γνωστό, αλλά να την ψιθυρίζει με αισθήριες δημιουργίες. Εδώ δεν θα βρείτε κιτσάτες στάμπες με τα logo Lanvin και αυτό είναι θαυμάσιο. Το επίτευγμα του Alber Elbaz σε ηλικία 43 ετών μας κάνει να ενθαρρύνουμε τους αδικημένους και παραμελημένους. Cheer for the underdog! Η δικαίωσή του σε ένα

κύκλωμα που είναι παθιασμένο με τη νιότη σε σχεδιαστές και μοντέλα είναι σημαντική. Οι σημερινοί κριτικοί ψάχνουν απειλησμένα νέους αποφοίτους από σχολεία μόδας για να βρουν τον επόμενο Galliano ή McQueen. Έτοιμοι να τους αποκαλέσουν σταρ από την πρώτη κιόλας κολεξιόν. Ο Alber Elbaz μάς θυμίζει ότι μια καριέρα πλάθεται από την πορεία της. Το ανδρικό ένδυμα Lanvin είναι επίσης σε παρόμοια ύψη με το σχεδιαστή Lucas Ossendrijver. Ο στόχος του, όπως λέει και ο ίδιος, είναι να δημιουργεί ρούχα που έχουν ευαισθησία, αλλά χωρίς θηλυκά στοιχεία. Τετάρτη, 13:00. Λονδίνο. Είμαι στο Dover Street Market για άλλη

μία φορά να κοιτάξω την κολεξιόν Lanvin και όχι μόνο. Dover Street Market είναι το concept store της Rei Kawakubo των Comme des Garçons. Κάθε φορά που έρχομαι, πάντοτε βρίσκω καινούργια πράγματα που με ενθουσιάζουν. Σε αυτούς τους 4 ορόφους είναι ένα εκλεκτικό μίγμα ρούχων, αξεσουάρ, βιβλίων και κοσμημάτων. Η ίδια η Kawakubo περιγράφει: "I wanted to create a kind of market where various creators from various fields gather together and encounter each other in an ongoing atmosphere of beautiful chaos". Αυτό ακριβώς υπάρχει εδώ: εμπνευσμένο design όπου και να κοιτάξεις. Πηγαίνω κατευθείαν στον τρίτο

όροφο όπου στεγάζονται οι δημιουργίες Lanvin. Καθώς αγγίζω τα υπέροχα υφάσματα παρατηρώ λεπτομέρειες στην κατασκευή των ρούχων που δεν είχα προσέξει πριν, έστω κι αν τα έχω ξαναδεί. Σου δίνουν την εντύπωση, ότι είναι κομμάτια πολύ ξεχωριστά που θα μπορούσες να τα φυλάς και να τα φοράς για χρόνια. Κοιτώντας την τιμή σκέφτομαι: «τόσο θα πρέπει να κοστίζει η τελειότητα». Η αστρονομική τιμή δεν έχει καμία σημασία όμως. Έτσι όπως τα κοιτάω με απίστευτο δέος αντιλαμβάνομαι ότι δεν θέλω να τα απομυθοποιήσω. Άμα μου ήταν τόσο προσιτά τι θα ονειρευόμουν να έχω μέσα στη ντουλάνα μου; I would rather daydream.

Οι σημερινοί κριτικοί ψάχνουν απειλησμένα νέους αποφοίτους από σχολεία μόδας για να βρουν τον επόμενο Galliano ή McQueen. Ο Alber Elbaz μάς θυμίζει ότι μια καριέρα πλάθεται από την πορεία της.

size./28

it's all about hair!

Στο Central Hair Company της οδού Ρήγα Παλαμίδου, το στυλ βρίσκεται, κυριολεκτικά και μεταφορικά, επί...κεφαλής. Το πιο σύγχρονο σε αισθητική και άποψη κομμωτήριο της Αθήνας γίνεται meeting point όλων όσων δίνουν στα μαλλιά και το χτένισμά τους, τη θέση που τους αξίζει.

Ένα κομμωτήριο που επιτέλους...δε μοιάζει με κομμωτήριο. Αντίθετα εκφράζει με κάθε τρόπο, μέσα από τις industrial γραμμές της διακόσμησής του, από το στυλ των χτενισμάτων που προτείνει και από τα προϊόντα που χρησιμοποιεί, το urban lifestyle του 21ου αιώνα και τους ανθρώπους που σ' αλήθεια ζουν στην εποχή τους.

Χάρη στο CHC υπάρχουν πια talking heads που μιλούν...ελληνικά. Που γνωρίζουν και αναγνωρίζουν τα fashion trends, τα ζουν, τα απολαμβάνουν,

τα νιώθουν δικά τους. Το CHC θα μπορούσε να βρίσκεται στο Λονδίνο, το Μιλάνο, τη Νέα Υόρκη, σε οποιαδήποτε από τις μητροπόλεις του σύγχρονου στυλ. Το προσωπικό είναι εκπαιδευμένο στη Vidal Sassoon στο Λονδίνο ενώ, κανένα από τα προϊόντα περιποίησης μαλλιών που χρησιμοποιεί (Fudge, Keune και Sebastian) δεν είναι δοκιμασμένο σε ζώα.

Περισσότερο τελικά από ένα απλό κομμωτήριο για άνδρες και γυναίκες, το Central Hair Company είναι απαραίτητο σημείο αναφοράς για το look της πόλης. Ένα σημείο, στο οποίο ...it's all about hair.

Central Hair Company
Ρήγα Παλαμίδου 3, Ψυρρή
Τ: 210 3214 319

δερμάτινα περικάρπια

www.e-migma.gr

www.myspace.com/fashion_migma e-mail: migma@freemail.gr

FORMIKA

Παλλάδος 9, Ψυρρή

BSB stores

THE MALL, Μοραΐσι - Σωτήρος 38, Πειραιάς

Ταιμιακή 36 - Mediterranean Cosmos Πυλαία, Θεο/νίκη

DISTANCE

Delicate distance from you,
it's frustrating but endearing.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asakomasunouchi.com)

Girl
πουλόβερ Ringspun, Prime Timers
jeans Rare Donna, Shop and Trade
πανούτσι Onitsuka Fabre, Asics

Boy
τον Energie, Shop and Trade
jeans Freesoul, Prime Timers
jacket Oh! My Ark, Red Light District
πανούτσι Onitsuka Fabre, Asics

FLORI MEDIA PLAYER

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ / ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑΣ

«Δώσαμε», διάβασα κάπου.

«Το ρήμαξες το μαγαζί» κάπου αλλού, και «Ναι, φταίει ο Χατζιδάκις». Και θυμάμαι και όλη την κορυφογραμμή από σηκωμένα φρύδια, όταν έβαλα το αφιέρωμα «εκτάκτως σοβαρόν και ανησυχητικά ωραίο» με τις φωτογραφίες του Φλωρινιώτη στο τρίτο από τα fanzines του «Ό,τι απομένει είναι μέλλον».

Άλλοι βαρέθηκαν λέει, το νέο φλερτ με το παλιό kits, άλλοι ζορίζονται με κάτι δικούς τους παλιούς λογαριασμούς και οργίζονται γενικά με την εκμεταλλεύση, άλλοι παρατηρούν ανάμεσα σε κάτι συνειρμούς που έχουν στίχους, μόδα, θώδη, Koons και ό,τι τελοσπάντων τους είναι πρόχειρο, άλλοι ως ιδανικοί συγκολλητές του αλλόκοτου, «δώσανε». Καλά έκαναν και καλά μας τα είχαν όλοι. Μπορούν τώρα να μετακινηθούν λίγο για να περάσουμε; Κι εγώ βαριέμαι την

επιδέξια εξυπνάδα, την επιλεκτική (και δόθεν λαχανιασμένη) αβεβαιότητα, τη λαγνεία της στοχαστικής παραδοξολογίας, τα self compliments όσων συλλέγουν εκδοχές του εαυτού τους, αλλά δεν το κάνω θέμα.

Αντίθετα είπα να κάνω θέμα ένα από τα δημιουργικότερα, λειτουργικότερα και ακριβέστερα site που έχω δει εδώ και πολύ καιρό. Και οι τρεις, αρετές, που έχουν μόνο οι εξαιρετικές επιμέλειες εκθέσεων (και όπως ξέρουμε όλοι αυτές οι τελευταίες είναι όλο και σπανιότερες).

Ο Δημήτρης Ιωάννου και ο Μιχάλης Ζαχαρίας, εικαστικοί και part time web designers, υπό το ψευδώνυμο D-SUB, έφτιαξαν το www.floriniotis.gr. Ο Δημήτρης, τον οποίο γνωρίζω καλύτερα και με τον οποίο συζητώ γι αυτό, είναι η επιτομή του Φλωρινιώτη φαν και έτσι εξηγείται η μικρή

«αναδρομική» που επιτυγχάνει το site. Μάλλον συνεσταλημένος ο ίδιος, με προσωπικό έργο συγκεταμένο, αδιόρατα ειρωνικό, μορφολογικά «καθαρό», χωρίς εξάρσεις ακόμη και όταν χρησιμοποιεί όλες τις εκδοχές της οπτικής vernacular, ο Ιωάννου μιλάει για τον Φλωρινιώτη ως τον τελευταίο πραγματικά εκκεντρικό καλλιτέχνη, κάποιον που δεν διαχώρισε ποτέ αυτό που είναι από αυτό που κάνει, οπότε και δεν μπορεί να αντιληφθεί το αγωνιώδες ερώτημα τινών για το «αν τον δουλεύει ο κόσμος ή όχι». Άσχετο ή μάλλον «στοιχειώδες» όπως θα έλεγε ο Σέρλλοκ. Ο Δημήτρης έχει όλους τους δίσκους, όλες τις ταινίες, όλες τις ακυκλοφόρητες εκδοχές και πρώτες ηχογραφήσεις των τραγουδιών του Φλωρινιώτη, συλλέγει χρόνια βινύλια, εξώφυλλα,

προγράμματα, φωτογραφίες και συνεντεύξεις που τον αφορούν, φτιάχνει με τους φίλους του προφίλ στο myspace με το όνομα του Γιώργου Αρώνη από τον Τραγουδιστή και το Κορίτσι του Μπαρ («Με λένε Γιώργο Αρώνη και είμαι βιομήχανος»), ξέρει όλες τις βασικές ατάκες από την «ταινία - σταθμό» και όλες τις παλιές, καλές disco funky εκδοχές cult τραγουδιών όπως η Disco και Με το μικρόφωνο στο χέρι θα πεθάνω. Στο site που έφτιαξε τίποτα δεν είναι στατικό και τίποτα δεν επαναλαμβάνεται. Για κάθε σελίδα υπάρχει ένα εύρημα που απηχεί την αισθητική, το όραμα αλλά και το ιδιότυπο μέτρο του ίδιου του Φλωρινιώτη. Το intro, ευφυής αναφορά στον «αστρο-ναύτη» του Χατζιδάκι με κάδρο Star Wars και κείμενο που χάνεται στο διάστημα τύπου «once upon a time...». Η γραμματοσειρά, βυζαντινή

– homage στην Ποντιακή καταγωγή που με πείσμα διακήρυξε ο τραγουδιστής. Τα περιβάλλοντα, disco και 70's, όπως η Amanda Lear, οι Abba, τα show του Liberace, τα Vanity Fairs της εποχής της δόξας του Φλωρινιώτη και η αγωνία της. (Δεν είχε φανερά απόγνωση η disco, όπως είχε οργή το punk, οπότε δεν έχει κάνει ακόμη μεγάλες βιβλιογραφίες). Η επιλογή των τραγουδιών και των φωτογραφιών πολύ προσεκτική για να διασωθούν οι καλύτερες ηχογραφήσεις και οι πλέον αυθεντικές εικόνες της καριέρας του. Η φαντασμαγορία των κουστουμιών μετριασμένη από την επιλογή παρουσίας τους όπως τα παλιά cut outs με τα οποία αλλόχαζε ρόλους στις κούκλες. Τα wall papers προσεκτικά επιλεγμένα ανάμεσα σε χιλιάδες εικόνες. Η προβολή του Τύπου genial, με «στριφογυριστή» εικόνα όπως οι πρώτες τηλεοπτικές ρεκλάμες για το Φαντάζιο. Το media player,

custom made – με κουμπάκια που λειτουργούν, buffering κλπ. «Ο Τραγουδιστής σαφώς τραγουδάει με ήθος. Πόσοι τραγουδιστές λαϊκοί και να μη μπορούν να ισχυριστούν κάτι παρόμοιο; ...Τραγουδάει επίσης ένα είδος τραγουδιού που είναι ευτελής για τους ακροατές άλλων σταθμών», ακούγεται η φωνή του Χατζιδάκι από τη γνωστή αποθησαυρισμένη και στο site, συνέντευξη του Τρίτου Προγράμματος. Συζητάμε με τον Δημήτρη για τη φυσική ευγένεια του Γιάννη που του εμπιστευτηκε εν λευκώ το site του και που είναι έτοιμος να βάλει σπίτι του όποιον του το ζητήσει, όχι γιατί είναι απειλημένος αλλά γιατί είναι κύριος. Το site που οι D-SUB έφτιαξαν έχει αντίστοιχες αρετές ειλικρίνειας και ευπρέπειας «σε επίπεδα» όπως θα έλεγε κι ο Χατζιδάκις «που δεν είχαν ίσως προβλεφθεί».

ΧΡΑΑΤΣ και κάτω...

Τόσος κόπος για να στηθεί μια τόσο καλή έκθεση, τόσο μεράκι, τόσοι χορηγοί, τόση διαφήμιση: και οι φύλλακες στο νέο Μπενάκη (και δεν είναι η πρώτη φορά) να μας κυνηγούν από κοντά, αγενείς και τρομακτικοί, «να μαζέψουμε από το χέρι τα παιδιά», «να μην ανοίγουμε τα συρτάρια», που υπήρχαν εκεί ειδικά για να ανοίγονται, «να μην ακουμπάμε τους λαβυρίνθους από χαρτί» που έγιναν έτσι για να κυκλοφορούμε εντός τους κ.ο.κ.

Ένα μουσείο είναι, πάνω από τις καλές ιδέες και τις καλές εκθέσεις, το «καλό ύφος» του και ο τρόπος που μας μαθαίνει να σεβόμαστε, χωρίς να φοβόμαστε, την τέχνη. Ένα μουσείο, για να συνδεθούμε με τα παραπάνω, πρέπει να εμπειρίχεται το αστικό, όχι να εμπειρίχεται σε αυτό. Χάρτινη η γεύση αλλιώς.

«Προκύπτει τέχνη στη Μπιενάλε;»

Το ερώτημα αμείλιτο. Όπως και η διατύπωση «για τη δυναμική του χρήματος» και την ανάγκη συνδυασμού της με την «αγωγή του βλέμματος», που άκουσα στη συνέντευξη τύπου για την επανεκκίνηση της Art Athina. Μα τότε πώς είναι η τέχνη «αίνιγμα χωρίς κλειδί, λαχάνιασμα και λαχτάρα» και πώς «είμαστε ελεύθεροι να είμαστε οι χειρότεροι» που μου λένε ο Γιώργος και ο Νίκος; Στη Μόσχα ετοιμάζουν το Μουσείο της Τέχνης της Ημέρας (Museum of present-day-art). «Ξεγιβενιστήκαμε» μάλλον, για να το πω ευγενικά και Κρητικά. Μήπως, λέω μήπως, το Urge που διαπίστωνα στο προηγούμενο τεύχος ήταν τελικά Surge (σαν κι αυτή τη φόρα/λέξη με την οποία θα ξαναπάει ο πρόεδρος Μπους στο Ιράκ); Στον Γιώργο πάλη, που με μαλώνει γιατί αναφέρω συνεχώς σε τραγούδια όταν μιλάω για εικαστικά, αφιερώνω το Paint it black των Rolling Stones.

Ακούστε επίσης Meat Loaf (For crying out loud) και Serge Gainsbourg (Requiem for a Jerk) και Antony and the Johnson's (Hope there's someone): Στο επόμενο τεύχος θα μιλήσουμε για τον θάνατο.

Πρόκειται για μία εγκατάσταση όπου χρησιμοποιούνται ετερόκλητα υλικά και μέσα όπως παιχνίδια, κόκαλα, άμμος, βίντεο, πλάνα από ταινίες και το διαδίκτυο, ήχους και ειδικούς φωτισμούς. Ο Βούσσυρας κατακερματίζει το χώρο της γκαλερί δημιουργώντας ένα λαβύρινθο από δωμάτια-κελίά όπου η αίσθηση της παιδικής χαράς (playground) καταργείται και μετατρέπεται σε μνήμη πεδίου μάχης (battleground), σε κλειστή φοβική διαδρομή.

Αυτή η συνάντηση των Αιθουσών Τέχνης έχει σκοπό να καταδείξει τις σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον ελληνικό και διεθνή εικαστικό χώρο και να προβάλει την καλλιτεχνική δημιουργία μέσα από δύο παρουσιάσεις στα δύο μεγαλύτερα αστικά κέντρα της χώρας μας.

Συμμετέχουν: Α.Αντωνοπούλου.art, ΑΔ, Αίθουσα Τέχνης Αθηνών, Apartment, Bernier/Eliades, Γκαλερί 3, Γκαλερί 7, ΖΜ, Καππάτος, Μπαταγιάννη, Νέες Μορφές, Λόλα Νικολάου, Q box, TinT, Ιλβάννα Τούντα, Χίρπας.

ART AGENDA

16 - 25 Μαρτίου
Σαββάτο & Κυριακή 13:00 - 22:00,
Δευτέρα - Παρασκευή 16:00 - 22:00
Ξενοδοχείο Athens Imperial,
Πλατεία Καραϊσκάκη, Αθήνα
25 - 30 Απριλίου
Ξενοδοχείο Makedonia Palace,
Θεσσαλονίκη

Mageiritsa

Καλή απόλαυση!

Επιμέλεια
Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος

**TWO
VELVET
YEARS**

ART

Μα έχει σχέση η πολυθρόνα με την αρχιτεκτονική;
Πού αλλού θα καθίσει να ξαποστάσει ο πελάτης
του αρχιτέκτονα αφού μάθει ποσά πρέπει να δώσει
στο κουιλό κατάστημα ειδών υγιεινής έτσι ώστε το
μεγαλοαστικό μπανάκι στο κουιλο-μίνιμαλ-σοπιτάκι;
Με εξάντλησε αυτή η τεράστια πρόταση, οπότε ας
δούμε κατευθείαν το top 10 πολυθρόνας (που δεν
είναι 10 αλλά 11).

Joe chair

DePas, D'Urbino, Lomazzi,
(Memphis Group), 1970.
Και ποιος δεν θέλει να κάθεται στη
χούφτα του Joe; Εδώ ο Angelo
απολαμβάνει την original, στα
headquarters της Nike στο Μιλάνο.

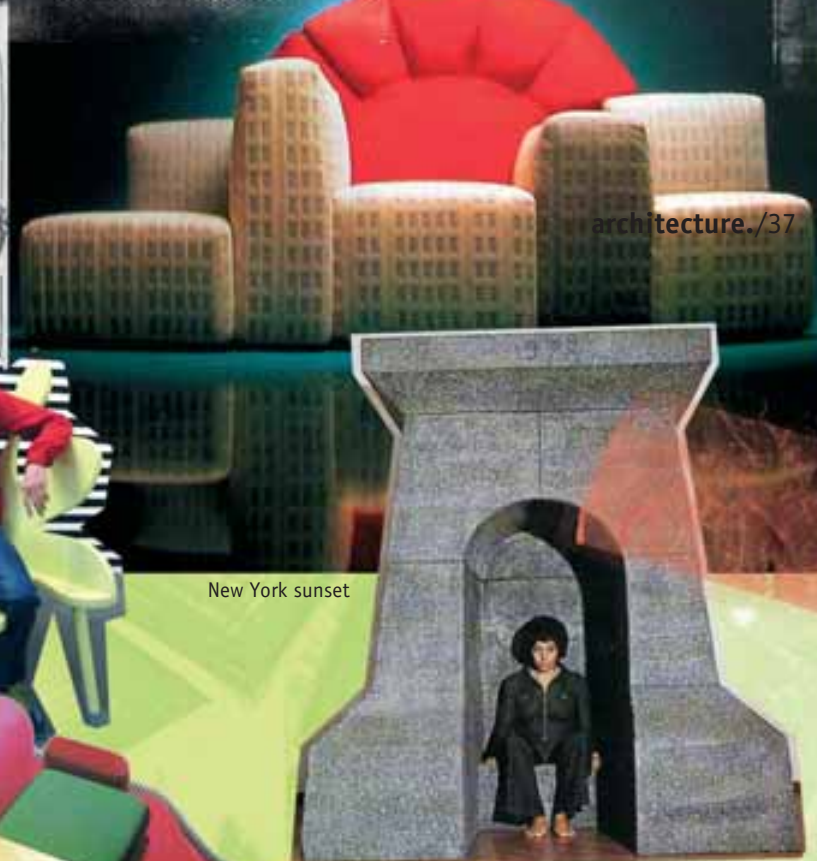
Derossi, Ceretti & Rosso
(Gruppo Strum) 1966.
Το 1910 θα μπορούσε να απο-
τελείται αποκλειστικά και μόνο
από πολυθρόνες της θρυλικής
σειράς επίπλων αφοηξ Gufram.
Το Pratone είναι ένα τεράστιο
κομμάτι αφοηξ γκαζόν, στο
όποιο κάθεται με όποιον τρόπο
θές (δηλαδή δεν κάθεται καν,
αλλά κάθεται κάπου πιο βολικά
και θαυμάζει την Pratone εξ
αποστάσεως). Η σειρά Gufram
είχε πολλή έπιπλα βασισμένα σε
φυσικά στοιχεία όπως σκαμνώ
που μοιάζει με τεράστιο βότανο
παραλίας, χαλί που μοιάζει με
χώμα, κάκτους που μοιάζουν
με κάκτους κλη, και το γενικό
concept ήταν να φέρνουν την
φύση μέσα στο σπίτι, και την Pop
αισθητική μέσα στην arte povera.

θα μπορούσε ποτέ να λείπει η πιο διάσημη καρέκλα του κόσμου; Η monobloc (ναι, έτσι είναι ο επίσημος όρος) είναι το κάθισμα που θα βρεις παντού, και όταν ήξεω παντού εννοώ από τα παρασκήνια πασαρέλλας στο Παρίσι, μέχρι τα ΚΑΠΗ του Πειραιά, τη συναυλία του Final Fantasy στο Hacketry, αλλήλ και στο σουπερμάρκετ, στο δρόμο, στο σαλόνι, στο μπαλκόνι, στην Ταϊνάνδη και στο Βόρειο Πόλο. Η Monobloc είναι αυτό που ονειρεύτηκε ο Mies van de Rohe: Πραγματικό Ιντερνάτιοναλ Στάιλ, μόνο που το όνειρό του έγινε επιδίλητς. Κάποτε στα 90's που με ενδιέφερε κάπως το greek street style και λοιπά realistic είχα πει σε ένα περιοδικό ότι η πηλαστική καρέκλα γνωστή και ως «του γύφτου» είναι Future Classic. Φυσικά τώρα πια είναι της μόδας, Ολλανδοί σχεδιαστές τη λιώνουν, Ισπανοί της κάνουν graffiti και ούτω καθεξής. Εδώ σε εκδοχή polymonobloc με τη δυνατότητα χρήσης και ως περιστασιακό μέσο μεταφοράς.

studio 65, 1971.
Ποιος δεν θέλει να κάθεται πάνω σε ένα διαγωνίως κομμένο κίονα; Φυσικά Gufram, φυσικά ποτέ δεν την έχω δει live, είναι η ιδανική πολυθρόνα για το σύγχρονο ελληνικό σπίτι, γιατί συνδυάζει κομψά την τεχνολογία με την παράδοση. Βέβαια, οι ριζοσπάστικοί Studio 65 όταν τη σχεδίαζαν το έβλεπαν λίγο πιο προκλητικά, ότι δηλαδή οι design friendly αστοί θα βάζουν τον παπύ τους πάνω στο απόλυτο σύμβολο της αρχιτεκτονικής, αλλά μην το πείτε πουθενά.

Tombale da Soggiorno

Πειράζει που έβαλα και μία δική μου μέσα; Ούτως η άλλως η λίστα δεν είναι υποκειμενική, ούτε καν λογική. Τη Splat chair τη σχεδίασα για την έκθεση Superneen στο Μιλάνο, και εδώ ο Rafael Rozendaal τη δοκιμάζει σκεπτικός.

ALLEN GINSBERG UP POPPED THE DEVIL

του Ηλία Παπαζαχαρία

Γεννήθηκε το 1926 κοντά στο New Jersey. Ο πατέρας του ήταν καθηγητής στο γυμνάσιο και έγραφε ποιήματα. Η μητέρα του, Ρωσίδα μετανάστρια, ενεργό μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος των Η.Π.Α., για πολλά χρόνια έγκλειστη σε ψυχιατρείο. Ο Ginsberg τελείωσε το γυμνάσιο και έφτασε στη Νέα Υόρκη το 1944, για να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο Columbia. Θα συναντήσει για πρώτη φορά στη ζωή του τους Jack Kerouac και William Burroughs. Ο Β' Παγκόσμιος τελείωσε με τη Χιροσίμα και τη Ναγκασάκι, οι Αμερικανοί εκδικήθηκαν τις απόλλειες του Pearl Harbor και ζούσαν πλέον ευτυχισμένοι, ήσυχoi κάτω από την προστασία του γεροϋσιαστή Joseph McCarthy και της Επιτροπής Αντιαμερικανικών Ενεργειών. Το Όνειρο προχωρούσε ακάθεκτο, χαμογελώντας χαιρέκακα στον υπόλοιπο κόσμο. Όμως, στη Νέα Υόρκη τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Στα clubs της 52ης αντηκούσε η be boρ του Parker και του Gillespie, τα drums του Max Roach κρατούσαν ένα beat που δεν είχε ξανακουστεί μέχρι τότε. Ταυτόχρονα, κάποια από τα παιδιά του πολέμου ανακάλυπταν κοινές επιθυμίες, κοινά διαβάσματα, προσωπικούς τρόπους έκφρασης, μία αίσθηση απόλυτης ελευθερίας που σιγώβραζε και ένα «Καινούριο Όραμα» (δανεισμένο από τον Rimbaud στον Kerouac), όχι σαν μίζερο απωθημένο, αλλά σαν γιορτή του ίδιου τους του εαυτού. Τίποτα παρόμοιο δεν είχε υπάρξει μέχρι τότε στην αμερικανική πραγματικότητα. Η γενιά των Beat. Στην ακτή του Ειρηνικού, η Αναγέννηση του San Francisco έπαιρνε σάρκα και οστά. Ο Ginsberg, τον Οκτώβρη του 1955, απαγγέλλει για πρώτη φορά δημόσια το Howl, στην Six Gallery. Το όλο γεγονός έμεινε γνωστό ως "The Six Gallery Reading". Αναγνώριση και φήμη. Κορυφαίο δημιούργημα της μεταπολεμικής αμερικανικής ποίησης, το Howl and other poems εκδίδεται το 1956 από το City Lights Books του ποιητή Lawrence Ferlinghetti. Το απαγορεύουν οι αρχές ως ανήθικο, χυδαίο, άρρωστο και ό,τι άλλο. Λίγο αργότερα επιτρέπουν την κυκλοφορία του και πάλι. Στην «Αμερική», ποίημα γραμμένο το Γενάρη του 1956, φρόντισε να δώσει μία «προφητική», γεμάτη αγωνία απάντηση στην ηλίθια προσταγή-παρότρυνση του Kennedy, η οποία θα ακολουθούσε αργότερα, για το τι μπορούν οι Αμερικανοί να κάνουν για τη χώρα τους και όχι για το τι μπορεί να κάνει αυτή γι' αυτούς. Ο αντίποδας του Whitman που αναζητούσε μία Αμερική πνευματική, γεμάτη δημιουργία, ρέμπειν και φιλική, που, ωστόσο, δεν θα πραγματωνόταν ποτέ; Διάβολος με κέρατα για την Αμερική σε όλη τη διάρκεια της ζωής

του. Την αναγνώριση που του προσέφερε το "Six Gallery Reading" την έκανε βήμα ανοιχτής σύγκρουσης με την ψυχροπολεμική Αμερική. Επιθετικός, τραχύς, αυτάρεσκος, προκλητικός, δίχως μέτρα στο στίχο του, ξετίναζε παλιές φόρμες και πραγματικότητες «σπάζοντας κλειδαριές και κατεβάζοντας πόρτες». Με μόνη την εμπιστοσύνη στην ποίηση, πήρε το όραμα του Blake (ως μέσο σύνδεσης της πραγματικότητας με το φαντασιακό), την ανεμελιά, το θράσος, το σαματά και το ρομαντισμό του Whitman, τις περιπλανήσεις του Yeats, το παιχνίδισμα, την αμεσότητα και το απροσδόκητο του Zen, την πανίσχυρη ιπποδύναμη της αυθόρμητης πρόζας του Kerouac, την αναπνοή της ανθρώπινης ομιλίας και της jazz, την ενότητα με ο,τιδήποτε έμβιο υπάρχει σε αυτόν τον πλανήτη και αλλού, για να δημιουργήσει μία συμπαντική συνείδηση. Καθόλου παράξενο που βρέθηκε με έναν ογκώδη φάκελο στο FBI στα μέσα του 1960. Ήταν ομοφυλόφιλος, 8 μήνες στην ψυχιατρική κλινική του Columbia, δεδομένες οι σχέσεις με τον Κομμουνισμό και τη Νέα Αριστερά των αρχών της ίδιας δεκαετίας (ο ίδιος όμως δεν έβλεπε κανένα μέλλον στο δογματικό Μαρξισμό), ταξίδια και μακροχρόνιες παραμονές στο Μαρόκο, την Κούβα, το Μεξικό, την Ευρώπη και την Ασία, ομιλίες, εξεγέρσεις και διαμαρτυρίες, χρήση, απομυθοποίηση και διάκριση των ναρκωτικών, η ειρωνεία του, η Wichita Vortex Sutra, μία πολιτική διατριβή με την οποία έβαζε προσωπικά τέλος στον πόλεμο του Βιετνάμ. Υπεραρκετά για να τον χαρακτηρίσουν ως «επικίνδυνο υπονομευτή» και να μπει η σφραγίδα «υπόθεση εσωτερικής ασφάλειας» στον φάκελό του. Αφού δεν κατάφεραν να τον εξοντώσουν, τον έκαναν μέλος της Αμερικανικής Ακαδημίας Γραμμάτων και Τεχνών. Δεν τον απασχόλησε ιδιαίτερα η «τιμητική διάκριση» αυτή. Το 1961 εκδίδεται το Kaddish and other poems, αυτοβιογραφικό και στοιχειωμένο από τον τραγικό θάνατο της μητέρας του. Δύο χρόνια αργότερα το Yage letters, γραμμένο μαζί με τον Burroughs, ξεκινάει από το τέλος του Junky (δημοσιευμένο το 1953) με τη διαφυγή στο Μεξικό, καθώς και το Reality Sandwiches. Το 1968 δημοσιεύεται το Planet News. Το 1972 εκδίδεται το Iron Horse και αμέσως μετά το Fall of America: Poems of these States. Το 1982 εκδίδεται το Plutonian Ode: Collected Poems 1977-1980. Παράλληλα, θα δουλέψει στη μουσική, μαζί με τον Dylan, τους Fugs, τον Philip Glass, τον Marc Ribot και τους Clash. Πέθανε το 1997 στη Νέα Υόρκη.

REVIEW: VASILIS LOLOS THE PIRATES OF CONEY ISLAND

του Τάσου Παπαϊωάννου

Αυτή η mini series (8 τεύχη) της Image Comics, έχει ήδη γίνει cult στην Ελλάδα πριν καλά-καλά ολοκληρωθεί (μόλις κυκλοφόρησε το τέταρτο τεύχος). Μιλάμε για την πρώτη δουλειά του Βασίλη Λώλου (9 - Ελευθεροτυπίας, Γεννήτρια: Victor Van Dread, Όμικρον Αρνητικό, Azodd) στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Το σενάριο της σειράς το υπογράφει ο Rick Spears (Teenagers from Mars) και η σειρά περιλαμβάνει όλα αυτά τα στοιχεία που θα την κάνουν cult και παγκοσμίως: αγώνες με vintage αυτοκίνητα, σιδερογοροθιές, boob slips, τον τροχό του Coney Island, tattoos, old school sneakers, cheek gangs και φυσικά τι άλλο: πειρατές!!! Το σχέδιο του Λώλου έρχεται σε πλήρη αρμονία με το urban-cool σενάριο του Spears (σχεδιαστικά και χρωματικά) και είναι τόσο συμπαγές και αφαιρετικό όσο χρειάζεται. Αξίζει να σημειωθεί επίσης ότι τα τεύχη της σειράς κυκλοφορούν και με εναλλακτικά εξώφυλλα από την Becky Cloonan (American Virgin, East Coast Rising, Demo, Jenny One). Όπως συμβαίνει συνήθως, η σειρά όταν ολοκληρωθεί σε μερικούς μήνες, θα κυκλοφορήσει ολοκληρω σε έναν τόμο, πάντα από την Image Comics, οπότε αν χάσετε κάποιο τεύχος, μην αγχωθείτε. Ο τόμος θα περιλαμβάνει και πληθώρα από extras.

Official site του Βασίλη Λώλου:
<http://www.vasilislolos.com/>
Blog: <http://steamrobo.blogspot.com/>

INTERVIEW: ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΩΛΟΣ

The Pirates of Coney Island: είναι πρώτη φορά που εκδίδεται στο εξωτερικό πρωτότυπη δουλειά από Έλληνα δημιουργό comics (επανεκδόσεις ελληνικών comics σε ξένες χώρες έχουν γίνει στο παρελθόν). Διαβάζω από εδώ και από εκεί «international hot artist» και «that mad Greek kid». Το ότι είσαι Έλληνας πιστεύεις πως βοηθάει να ξεχωρίσει η δουλειά σου στο εξωτερικό;

Δεν νομίζω, δεν το έχω δει. Το ότι είμαι ξένος γι' αυτούς, σίγουρα βοηθάει π.χ. όταν μιλάς με κάποιον, είναι πιο εύκολο να σε θυμηθεί την επόμενη φορά που θα βρεθείτε. Αυτό δουλεύει επίσης και ως «εξωτικός» παράγοντας. Χα χα! Το ότι είμαι Έλληνας προς το παρόν δεν έχει βοηθήσει κάπου, άσε που δεν θέλω κιόλας, γιατί σιχαίνομαι όσο τίποτα τη λογική του Ελληνικού Δημοσίου.

Αυτόν τον καιρό βρίσκεσαι στην Ελλάδα. Πάνω σε τι project δουλεύεις αυτή την στιγμή πέρα από το Pirates; Τον περασμένο Οκτώβρη είδαμε στο φεστιβάλ της Βαβέλ δύο self-published mini-comics σου, το Hats και το Nebuli, το δεύτερο σε συνεργασία με την Becky Cloonan. Θα υπάρξει συνέχεια σε αυτά;

Ναι, έχω τελειώσει εδώ και μήνες το Hats #2, αλλά δεν έχω χρόνο να βρήσω τα μοτίβια και να σκανάρω τις σελίδες, όσο γελοίο και αν ακούγεται. Το "Nebuli #2", το βάζω σε εισαγωγικά, γιατί θα υπάρχει sequel αλλά μάλλον δεν θα λέγεται Nebuli και δεν θα είναι στο διάστημα, χα χα, θα έχει πυραμίδες, ζούγκλα και κανίβαλους, χα χα. Ετοιμάζω άλλα δύο «μεγάλα» projects και τουλάχιστον άλλα

δύο mini comics διαφορετικής θεματολογίας. Επίσης έκανα και ένα mini comic Spiderman για την Marvel, αμέ! Χα χα!

Στο περσινό convention του San Diego υπέγραψες συμβόλαιο με την Oni Press για ένα δικό σου comic που θα λέγεται Last Call. Μίλησέ μου λίγο για αυτό.

Το Last Call είναι τριλογία comic βιβλίων. Πρόκειται για την ιστορία δύο φίλων που χάνονται μέσα σ' ένα τραίνο-φάντασμα. Τα παιδιά πρέπει να λύσουν ένα μυστήριο φόνων πάνω στο τραίνο, αλλά παράλληλα να βρουν τον δρόμο του γυρισμού. Είναι ένας συνδυασμός Miyazaki, με την ταινία Stand By Me.

As υποθέσουμε πως ένα παιδί από την Ελλάδα θα ήθελε να εκδώσει comics του στο εξωτερικό και συγκεκριμένα, όπως και εσύ, στην Αμερική. Τι συμβουλή θα του έδινες που πιστεύεις ότι θα τον βοηθούσε;

Να δουλεύει πολύ και να κάνει σελίδες και ιστορίες, όχι απλά σχέδια.

Καθημερινά πόσες ώρες περνάς σχεδιάζοντας; Με τι ασχολείσαι στον ελεύθερο χρόνο σου;
Δεν ξέρω, πολλές; Εξαρτάται από το deadline. Το σίγουρο είναι πως κάθε μέρα όλο και κάτι θα δουλέψω από λίγο, αυτή είναι η δουλειά μου και η διασκέδασή μου. Στον ελεύθερό μου χρόνο συνήθως σχεδιάζω προσωπικά μου projects, χα χα!

Καλή επιτυχία και καλή συνέχεια σε ότι κάνεις!
Καλή επιτυχία να έχεις εσύ και όλο σου το σό!

Celebrating Goals

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΡΝΤΕΛΙ ΣΤΟΝ ΤΣΙΡΙΛΟ

του Αντρέα Κίκηρα

Ένας επί το πλείστον άχρωμος, άσμος, άγευστος, πλιν όμως top-class παίκτης, ο Ολλανδός Μαρκ Φαν Μπόμελ της Μπάγερν Μονάχου έγραψε τη δική του ξεχωριστή ιστοριούλα, επειδή πανηγύρισε με μια α ήα Χρήστος Δημόπουλος (άρα κάπως παλαιομοδίτικη) χειρονομία το γκολ που πέτυχε απέναντι στη Ρεάλ μέσα στο Μπερναμπέου, στις πλέον ηουσάτες μάλιστα συνθήκες του Champions League. Σε στυλ «πάρτε τα!», με το δεξί χέρι να πιάνει το μπράτσο του αριστερού, το οποίο υψώνεται σε μπουινιά άπερκατ. Κι αν ο Χριστάρας έγραφε τη δική του ιστορία στον κολασμένο τελικό κυπέλλου του '88 και κανένας δεν τον κήλεσε να αποηογηθεί, ο Φαν Μπόμελ πλήρωσε με 6.000 € και υποχρεωτική κοινωνική εργασία με πιτσιρικάδες, για το μέλλον του αθλήματος... Ο πανηγυρισμός του γκολ είναι ένα από τα τελευταία κάστρα όπου ενδέχεται να παρατηρηθούν παρεκκλίσεις απ' όσα το σπαρ-σίστεμ κελεύει, με κλισαδούρες του τύπου «το ποδόσφαιρο είναι θέαμα, γιορτή, θέατρο» και άλλα τέτοια περιεργα... Γι' αυτό και ο πέλεκυς του ελεγκτικού μηχανισμού μπορεί να πέφτει βαρύς, μιας και παραβιάζονται διάφορα donts: όταν σκοράρουμε, δεν κάνουμε προκλητικές χειρονομίες, δεν βγαίνουμε έξω από τα όρια του αγωνιστικού χώρου, δεν βγάζουμε και ανεμίζουμε τη φανέλα μας, δεν περνάμε διαφόρων ειδών μηνύματα μέσω της φανέλας που φοράμε από μέσα κλπ. Εγκλήματα γενικώς... Ο οργανισμός του γκολ (βλέπε Μάρκο Ταρντέλι όταν έγραψε το 2-0 στον τελικό Ιταλίας-Δ. Γερμανίας με σφιγμένες γροθιές, κούνημα

του κεφαλιού πέρα-δώθε και κραυγή με τσιταρισμένες φλέβες και καρωτίδες), η ποδοσφαιρική έκσταση, η ευκαιρία για μια μικρή ή μεγάλη επίδειξη του «εγώ» μέσα στο ασφυκτικό «εμείς» κάνει ακόμη και τους διάφορους Φαν Μπόμελ του κόσμου αυτού να φαίνονται συμπαθείς, επειδή ακριβώς έστω και ενστικτώδικα άφησαν τις σοβαροφάνειες και μέσα στη χαρά τους αφήφησαν τις όποιες συνέπειες της πράξης τους. Στα διάφορα επικά ματς μεταξύ φίλων και εχθρών στη γενιά μου, έπαιζαν πολύ οι μιμήσεις χαρακτηριστικών πανηγυρισμών, έστω και για το χαβαλέ. Έτσι ο βάζελις που σκόραρε έκανε το αηματάκι του Σαραβάκου με την υψωμένη γροθιά ή αν ήταν πιο αλητής έκα-

Μπάσιμο στην περιοχή, σκάψιμο - “καντηλάκι” πάνω από τον τερματοφύλακα, δοκάρι και μέσα. Στύλωμα στο ίδιο σημείο, πρόταξη του στήθους κι ένα κεφάλι να περιστρέφεται με βλέμμα παράφρον, αήά Κλάους Κίνσκι στο «Αγκίρε, η Μάστιγξ του Θεού» και σαν να λέει «Το είδατε ρε νούμερα; Είμαι ή δεν είμαι Ο ΘΕΟΣ;!».

νε το γραφικό του Δημόπουλου, ενώ αντίστοιχα ο γάβρος υψωνε τις δυο γροθιές με χαμόγελο ευτυχίας αήά Αναστόπουλος ή τη μπουινιά που ετοιμαζόταν για λίγο μέχρι να υψωθεί σε πιο μπρούταλ ύφος, συνδυασμένη με μικρά κοφτά βηματάκια, λέγε τον Τάσο Μητρόπουλο. Με τον καιρό βλέπεις ότι όσο αηλάζει η γλώσσα του σώματος, αηλά και η σωματοδομή των παικτών, αη-

λάζει και ο τρόπος πανηγυρισμού και η ενέργεια που καταναλώνεται σ' αυτόν. Αν δει κανείς παλιότερα στιγμιότυπα, π.χ. πριν από το 80, φαίνεται ότι αντίστοιχα με τις χαμηλές ταχύτητες που υπήρχαν τότε πήγαινε και ο πανηγυρισμός; λίγα μέτρα τρεξιματάκι, ύψωμα και άνοιγμα των χεριών, αγκαλιές κι αυτό ήταν, γιατί πολύ απλά δεν υπήρχε δύναμη για κάτι παραπάνω... Τώρα είναι πιθανό να δεις τρελά σπριντ, τούμπες, σουρσίματα στο γρασίδι, τρέξιμο μέχρι τον πάγκο ή προς τις εξέδρες γιατί «τό' βαλα για σένα» κλπ. Πέρα από τη φυσική πάντως δύναμη, ο ηλιουραλισμός που παρατηρείται στους πανηγυρισμούς σήμερα ίσως έχει να κάνει και με μια ενδόμυχη επιθυμία για να «κάνω

το κομμάτι μου, αφού μ' έχεις ζαλίσει ότι πρέπει να δίνω τη μπάλα με τη μία, κόουτς!». Κάποιες φορές βέβαια αυτό το «κομμάτι» επιφέρει αναταραχή και άμεση κινητοποίηση για συμμόρφωση: στις αρχές του 1999 είχε βγει η βρώμα ότι ο Ρόμπι Φάουλερ της Λίβερπουλ σνίφαρε κόκα και σ' ένα τοπικό ντέρμπι με την Έβερτον τον Απρίλιο της ίδιας χρονιάς οι «αχώνευτοι» οπαδοί των «Toffies»

του το χτυπάγανε απ' την αρχή. Όταν έγραψε το 3-2 με πέναλτι, ο Φάουλερ γονάτισε στα τέσσερα μπροστά στη γραμμή του άουτ και άρχισε να κάνει ότι τη ρουφάει απ' τη μύτη. Αποτέλεσμα; Καμπάνα αξίας 60.000 λιρών (100.000 €). Κι αν η κίνηση του Εγγλέζου με όλη τη μαγεία και το χιούμορ της, φαίνεται στα όρια της αποκοτιάς (ο Φάουλερ είχε ξανατιμωρηθεί μετά από γκολ επιδεικνύοντας μια φανέλα που υποστήριζε αποηυμένους ημενεργάτες), υπάρχουν φορές που ο πανηγυρισμός αναδεικνύει την ιδιοφυία ενός παίκτη, σε ανύποπτες μάλιστα στιγμές, χωρίς δηλαδή να παίζει τόσο ρόλο η σημασία του ματς. Χαρακτηριστική περίπτωση τέτοιας ιδιοφυίας ο Ερίκ Καντονά, φύλαγε τον καλύτερο πανηγυρισμό της καριέρας του σε ένα κάποιο ματς με μια κάποια Σάντερλαντ: μπάσιμο στην περιοχή, σκάψιμο - “καντηλάκι” πάνω από τον τερματοφύλακα, δοκάρι και μέσα. Στύλωμα στο ίδιο σημείο, πρόταξη του στήθους κι ένα κεφάλι να περιστρέφεται με βλέμμα παράφρον, αήά Κλάους Κίνσκι στο «Αγκίρε, η Μάστιγξ

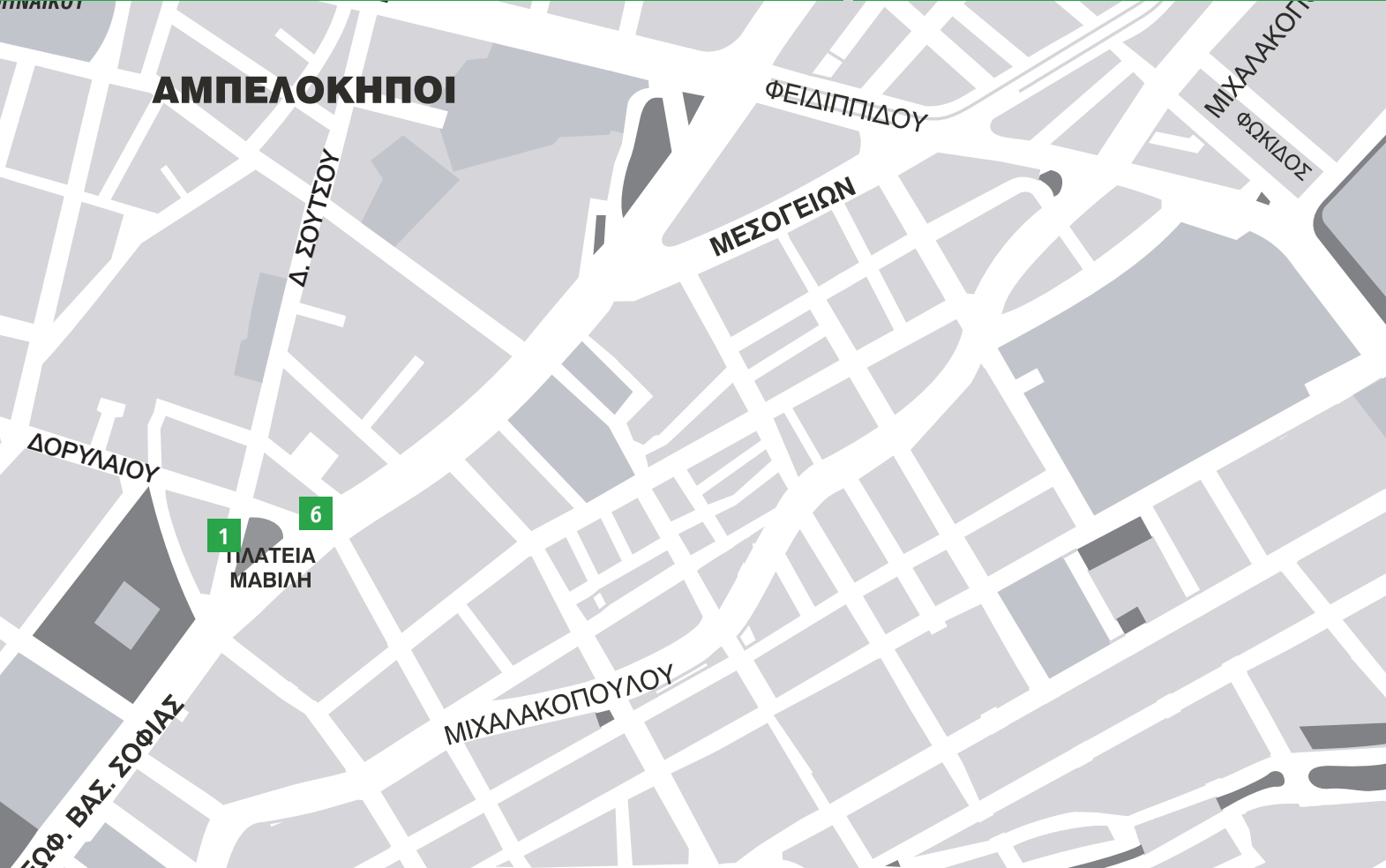
του Θεού» και σαν να λέει «Το είδατε ρε νούμερα; Είμαι ή δεν είμαι Ο ΘΕΟΣ;!». Ένα άλλο football genius, ο Πολ Γκασκόν φύλαγε για το καλύτερο γκολ του (εναντίον της Σκοτίας στο Euro 96 στο Ουέμπελφί) την καλύτερη γιορτή, with a little help from his friends: ξάπλωσε ανάσκελα στο χορτάρι και από πάνω του ο Τέντι Σέρινγχαμ και ο Γκάρι Νέβιλ άρχισαν να του πετάνε νερό από μπουκαλάκια, σε

μια αναπαράσταση «της καρέκλας του οδοντιατρείου», ενός ασιατικού υπερ-gadget που διοχετεύει τον οργανισμό συνεχώς με αηκο-όη. Στην τουρνέ προετοιμασίας για εκείνο το Euro στο Χονγκ-Κονγκ ο Γκάζα είχε διακριθεί ιδιαίτερα στο συγκεκριμένο σπορ και φυσικά είχε προκληθεί ο αντίστοιχος πανικός από Sun & sia. Υπάρχουν και οι παίκτες που έχουν δημιουργήσει σχολή και έχουν αντιγραφεί κατά κόρον από ταπεινότερους συναδέλφους τους ανά τον κόσμο. Έτσι ο Μπεμπέτο καθιέρωσε το «ήλκνισμα του μωρού», ο Ούγκο Σάντσεζ τις τούμπες, ο Μπατιστούτα την – συχνά εκνευριστική – «σιωπή», ο Ραούλ δεν έχει βαρεθεί μέχρι σήμερα να φιλάει τη βέρα του, ο Ρόμπι Κιν της Τότεναμ τοξεύει αήά Robin Hood, ο Τόνι «τρελαίνεται», ο Τότι πιπιλάει τον αντίχειρά του ο – συμπαίκτης του στη Ρόμα - Μοντέλα είναι πιο γνωστός για το «αεροπλανίνο» του, παρ ά για την κλάση του κ.ο.κ. Συχνά ο πανηγυρισμός είναι πανομοιότυπος, όμως διαφέρει ως προς το στυλ και αποκαλύπτει διαφορετικά στάτους: χαρακτηριστικό παράδειγμα, η περίπτωση Ανρί και η περίπτωση Χαριστέα. Ο - φημισμένος για το μπλαζέ του ύφος όταν σκοράρει - Τιερί Ανρί, σ' ένα ματς με τη Μάντσεστερ Σίτι το 2002 πανηγύρισε ένα γκολ αποκαλύπτοντας ένα σπέσιαλ T-Shirt που φορούσε από μέσα κι έγραφε «For The New-Born Kyd», αφιερωμένο στην εξαίσια φίλη του και τραγουδίστρια των Texas Σαρλίν Σπιτέρι που είχε γεννήσει λίγες ώρες πριν. Είτε το δεις σαν αυθόρμητη κίνηση στην πιο σημαντική στιγμή ενός οικείου προσώπου, είτε σαν επιδειξιμανία του τύπου «δείτε τι φίλους έχω, ρε κακομοίρδες!», ο «Τίτι» έκρινε ότι έπρεπε να γνωστοποιήσει τοις πάσι μια ιδιωτική του σχέση. Ο Ανρί έπαιζε αντίπαλος του Χαριστέα στην πιο δεν-γίνονται-αυτά-τα-πράγματα φάση του Πορτογαλικού Euro.

Όταν ο Έλληνας φορ παρέλαβε το συστημένο του Ζαγοράκη και το παρέδωσε στον Μπαρτέζ, έτρεξε προς τον πάγκο αποκαλύπτοντας το από μέσα μπλουζάκι που έγραφε «MICOU». Κακογραμμένο, ήταν φανερό ότι τό'χε γράψει ο ίδιος, τα γράμματα δεν τον πήραν και ήταν στριμωγμένα στο τέλος, παρέλειψε μάλιστα και το τελευταίο «D» από το επώνυμο του Γάλλου φίλου και συμπαίκτη του στη Βέρντερ Βρέμης που δεν είχε κληθεί στο Euro. Ασφαλώς πολύ λιγότερο γκλαμουράτος, ασφαλώς πολύ λιγότερο καλός παίκτης, ωστόσο σίγουρα πιο γήινος... Αντίστοιχα σε εθνικό επίπεδο βγαίνουν ορισμένα στοιχεία κουητούρας: δεν είναι τυχαίο ότι οι Βραζιλιάνοι επιμένουν να δείχνουν στον ουρανό, οι Αφρικανοί χορεύουν όλοι μαζί, οι Άραβες σκύβουν και φιλάνε το χορτάρι, οι Ασιάτες παραμένουν εγκρατείς και νομίζει κανείς ότι δεν έχουν μάθει ακόμα πώς να πανηγυρίζουν... Εμείς εδώ η αλήθεια είναι ότι συνήθως κοπιάρουμε τις εικόνες που έρχονται απέξω, αηλά από τη φεινή σεζόν μπορώ να ξεχωρίσω μία: το εγκφαλικό που πήγε να πάθει ο Μπρούνο Τσιρίλο όταν ισοφάρισε την Άντερλεχτ σε 2-2, έστω κι αν τελικά δεν υπήρχε επί του πρακτέου αντίκρισμα για την Α.Ε.Κ. από το γκολ αυτό. Ο άνθρωπος είχε παραμορφωθεί, δεν το πίστευε ότι έβαλε τέτοια γκολάρα σε τέτοιο αγώνα. Άντε λοιπόν μετά να ακούς το αηλο, άσχετο και μίζερο κλισέ: «έηα μωρέ, δεν παίζουνε πια για τη φανέλα, το πριμ σκέφτονται όηλοι τους!». Σοβαρά, ε;...

Πανόρμου - Μαβίλη

Sutsu

Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, Τ: 210 6401 461

Από το πρωί (12.00) το Sutsu ξεκινάει με χαλαρή διάθεση, electrojazz μουσική και καφεδάκι. Avantage η διακόσμηση και η φιλική ατμόσφαιρα που πηγάζει από την τρέλλα των παιδιών που σας υποδέχονται στο χώρο τους. Funky, soul και disco μέχρι αργά το βράδυ, ωραίος κόσμος και «δυνατά» κοκτέιλ... Τετάρτη και Πέμπτη ο Γιάννης Παγκαλιάς στη μουσική για να κάνει τις καθημερινές νύχτες μου πιο όμορφες!

Επί της Πανόρμου

Πανόρμου 115, Τ: 210 6928 719

Γνήσια ζεστή ατμόσφαιρα σε ένα εστιατόριο που η προσωπικότητά του σε ελκύει. Ελληνική κουζίνα από διάφορα μέρη της χώρας με μεσογειακές επιρροές και εκπληκτική γκάμα κρασιών και διαφόρων aperitifs. Δημοφιλή πιάτα όπως το κότσι, το κατοικάκι φούρνου με μέλι και μυρωδικά, οι ταλιατέλες με χοιρινά φιλετάκια και πανιτάρια porcini και άλλα πολλά που όσοι δοκιμάσαμε ποτέ δε ξεχάσαμε...

Marabou

Πανόρμου 113, Αμπελόκηποι, Τ: 210 6910 797

Ακούραστοι θαμώνες σε μια δυνατή μπάρα που θα συναντήσεις ανεβαίνοντας τα σκαλιά του Marabou. Ατμόσφαιρα που σε κάνει να φεύγεις από την κούραση της πόλης. Πλούσια γκά, κοκτέιλ με φρέσκα φρούτα, νοστιμιές για όποιον νιώθει ότι πείνασε λιγάκι και μουσική που κάποια στιγμή θα σου δημιουργήσει την επιθυμία να σηκωθείς από την καρέκλα σου...

Santa Botella

Πανόρμου 115Α, Αμπελόκηποι, Τ: 210 6981 032

Από τις 2 το μεσημέρι, η πόρτα του Santa Botella ανοίγει με καφέ, σάντουιτς και γλυκά. Το βράδυ το μπαρ ζωντανεύει, φιλική ατμόσφαιρα, jazzfunkrocksoul μιξαρίσματα στα πχεία, λαχταριστά ποτά και κοκτέιλ στα ποτήρια και φρέσκιες φράουλες όλο το χρόνο για Dequiri και όχι μόνο. Ένας χώρος που εύκολα γίνεται το στέκι σου 12 μήνες το χρόνο, αφού εδώ τις καλοκαιρινές νύχτες μπορείς να τις περάσεις στα τραπέζιακια ολόγυρά του.

Braff

Δουκίσσης Πλακεντίας 122

Το Braff, ως γνωστό, είναι το πρώτο μαγαζί που άνοιξε στην περιοχή της Πανόρμου. Μεγάλωσε αρκετές γενιές και μένει στις καρδιές μας για τις υπέροχες νύχτες του παρελθόντος, αλλιά και του παρόντος. Τετάρτη έως Κυριακή ανοιχτά με: Τετάρτη party electronica, Πέμπτη reggae με dj Anna Mystic, Παρασκευή Indie Parade Project που φιλοξενεί djs, Σάββατο Fresh 'n Yellow (pop - rock), Κυριακή Live νύχτες. Από τις 22.30 μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες...

Paloma negra

Δορυλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, Τ: 210 6410 537

Ένα art space στην πλατεία Μαβίλη. Το Paloma negra (μαύρο περιστέρι) φιλοξενεί δουλειές από κατά βάση Έλληνες καλλιτέχνες και events με παρουσιάσεις των έργων τους. Πρωτότυποι πίνακες, χειροποίητα κοσμήματα από μεγάλη ποικιλία υλικών, είδη κεραμικής, μοναδικά accessories και διακοσμητικά αντικείμενα χώρου.

ΞΕΚΙΝΑ ΑΠ' ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΚΑΙ ΦΕΤΟΣ

Το video art festival μνδέν καλεί όλους τους βιντεοκαλλιτέχνες και δημιουργούς βίντεο να στείλουν εγκαίρως τις συμμετοχές τους για το φετινό πρόγραμμα προβολών, το οποίο θα φιλοξενηθεί - όπως και τις 2 προηγούμενες χρονιές - σε δημόσιους χώρους και πλανείες στο Ιστορικό Κέντρο της Καλαμάτας το πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιουλίου 2007.

Καταληκτική ημερομηνία για την υποβολή των έργων είναι η 31η Μαΐου 2007 (σφραγίδα Ταχυδρομείου). Αιτήσεις συμμετοχής και ενημέρωση στην ιστοσελίδα του festival μνδέν: www.festivalmiden.gr

T.R.A.S.H.-THINK RUBBISH AS HOPE

Η ομάδα PER-THEATER-FORMANCE παρουσιάζει στο πολιτιστικό κέντρο Bios (Πειραιώς 84) από 01/03 έως 25/3 την performance "T.R.as. H.-Think rubbish as hope.", σε σκηνοθεσία Δημήτρη Τσιάνη.

Η διαδικασία των προβών ξεκίνησε με την περισυλλογή υλικών από τα σκουπίδια. Κείμενα, αντικείμενα, εμπειρίες και επιθυμίες πεταμένες στους κάδους απορριμμάτων ερμηνεύουν την πραγματικότητα που μας περιβάλλει με τρόπο αναπάντεχο.

Το T.R.as.H. εκκλησείται και εμπνέεται από τη σχέση μας με την ύλη. Εξερευνά τον κόσμο των σκουπιδιών και εντοπίζει το ιερό στο άχρηστο. Ένα αθημιστικό πείραμα που αναζητά τον χρυσό ή την ελπίδα στην πόλη των σκουπιδιών. Το θέατρο - σε σύγκριση με τις εικαστικές τέχνες και κυρίως την Trash Art - έχει ασχοληθεί ελάχιστα με το άχρηστο και τα σκουπίδια. Στο ερώτημα «τι ρόλο μπορεί να παίξει το θέατρο στη σύγχρονη κοινωνική και περιβαλλοντική πραγματικότητα;» η ομάδα per-theater-formance αποπειράται μιας απάντησης με το T.R.as.H.

Σκηνοθεσία- σύνθεση κειμένων: Δημήτρης Τσιάνης
Δραματουργική επεξεργασία: Κωνσταντίνα Σταθουλοπούλου
Βοηθός σκηνοθέτη: Παναγιώτης Γιαννιός
Σκηνικά : Παύλος Καπάλας, Per-Theater-Formance
Κοστούμια: Βέρικο Μυκελάτζε
Φωτισμοί: Τάσος Παλαιωρούτας, Βασίλης Παναγιώτης
Video: Σήφης Λυκάκης
Σχεδιασμός έντυπου υλικού: Κώστας Χρύσης, Δημήτρης Καρτέρης
Φωτογραφίες: Χρήστος Καφάσας
Παίζουν: Μαρία Λαμπράκη, Βάσω Πολυμένη, Θοδωρής Σμέρος, Μανόλης Τσαμπαλός

Bios
Πειραιώς 84
Τ: 210 3425335
Παραστάσεις: Τετάρτη - Κυριακή, 9μ.μ.
Εισιτήρια: €15,00, €12,00 (φοιτητικό)

CAVEMAN JOE @ SMT

Ο Caveman Joe (ex Personality Crisis, Five Start Hotel), παρουσιάζει το καινούργιο του σχήμα. Πρωτόγονο R'n'R με αναφορές σε garage και instrumental surf, ενώ η αισθητική και το attitude παραπέμπουν στο Punk Rock. Μαζί τους οι Green Goblins.

Μικρό Μουσικό Θέατρο
Τετάρτη 14 Μαρτίου
ώρα έναρξης: 22.00

4,48 ΨΥΧΩΣΗ

4,48: η ώρα που σημειώνονται οι περισσότερες αυτοκτονίες. 4,48 για τη Σάρα Κέην «η ώρα της ευτυχίας, όταν η διαύγεια επισκέπτεται». Το «4,48 Ψύχωση» είναι το κύκνειο άσμα της μεγάλης δραματουργού, είναι η ζωή της πριν την «ώρα της λογικής», η τελευταία της παράσταση. Δύο μήνες μόλις πριν αυτοκτονήσει, έγραψε το τελευταίο της έργο, την τελευταία πράξη της ζωής της. Η Σάρα Κέην μετά το θάνατό της λατρεύτηκε από όλους. Λίγο αργότερα, το «4,48 Ψύχωση» γύρισε σε πολλές χώρες της Ευρώπης και στην Αθήνα από τη Ρούλα Πατεράκη. Και τώρα στις 16 Απριλίου, το «4,48 Ψύχωση» ανεβαίνει από το θίασο Ερμιτάζ σε συμπαραγωγή με το θέατρο Σημείο, σε σκηνοθεσία του Δημήτρη Μπίτου. Παράλληλα με την παράσταση και η έλευση της νέας έκδοσης της μετάφρασης του κειμένου από τη Νάσια Κυριάκου.

Μετάφραση: Νάσια Κυριάκου - Άγγελος Γρανίτσας
Σκηνοθεσία: Δημήτριος Μπίτος
Σκηνικά - Κοστούμια: Μαρίνα Τρουπή
Μουσική: Νίκη Ανδρικοπούλου
Επιμέλεια κίνησης: Σμαραγδα Καρακώστα
Παίζουν: Νάσια Κυριάκου, Δημήτριος Μπίτος

Θέατρο Σημείο
Χαριλάου Τρικούπη 10, Καλλιθέα
Τ: 210 9229579

YURIA COMPILATION 06

Η αλλιώς, πώς μπορεί μια σκυλόμορφη μασκότ να αποτελέσει την πιο επιδραστική περσόνα του ελληνικού νυχτικού underground. Yuria είναι το ετήσιο μουσικό φεστιβάλ που διοργανώνεται εδώ και τρία συναπτά χρόνια από και στο δισκοπωλείο Vinyl Microstore, το οποίο εδρεύει στην οδό Διδότου στο κέντρο της Αθήνας.

Παίρνοντας το όνομά του από τον Yuri, το αδέσποτο λευκό σκυλάκι που πριν από 5 χρόνια ζήτησε στοργή από το Vinyl Microstore, για να ανεληχθεί κατόπιν σε δεσπόζουσα φυσιογνωμία του χώρου, το φεστιβάλ Yuria παρουσίασε σχήματα, μουσικούς και projects από ολόκληρο το φάσμα του σύγχρονου ήχου και φιλοξένησε πρόγραμμα παράλληλων δράσεων. Η συλλογή Yuria 2006 λοιπόν αποτυπώνει μερικές από τις πιο αξιομνημόνευτες νυχτικές στιγμές του φεστιβάλ, έτσι όπως τις επέλεξαν οι ίδιοι οι καλλιτέχνες που συμμετείχαν.

REBELLIOUS JUKEBOX

The Freaks Come Out, για ένα από τα πιο εκρηκτικά πάρτι του μήνα! Στα decks ο Κώστας Βαρώτσος (Victory Collapse) και ο Μάκς Παπασμακίου (Soul Magazine, The Man from on High) με ένα καυτό line-up από Primitive Rhythms, Abstract Beats, Broken Circuits & Guitars. Special guests: Dread Astaire

Σάββατο 24 Μαρτίου.
Russian Disco Meteorit, Νίκης 11, Σύνταγμα.
Doors open @23:00
Είσοδος 6€ (με ποτό)

ΦΛΕΡΤΑΡΕΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΧΑΝΕΙ ΤΗ ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ .

ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΑ ΚΟΚΤΕΪΛ ΚΑΙ ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ FUN ΤΟΥ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟΥ...

ΠΕΜΠΤΗ ΟΙ GALACTIC DICE ME GROOVY JAZZ SOUL ΚΑΙ FUNKY LATIN ΡΥΘΜΟΥΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ DISCO HOUSE SOUL

ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ HOT CLUB DE GRECE LIVE !!!

(ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΟΥΚΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑ ΚΟΤΑΝΙΔΗ ΦΩΝΗΤΙΚΑ)

Θεμιστοκλέους 74, Πλ. Εξαρχείων | Τ: 210 3301 246

Ο θάνατος του Ναπολέοντα (Φίνηεϋ)

της Σώτης Τριανταφύλλου

Ο Ναπολέοντας – για τους φίλους «Ναπ» – ήταν ένα παιδί που έπαιζε μπάσκει στο γήπεδο της γειτονιάς μου, στο Κανάρζι του Μπρούκλιν. Τον έβλεπα κάθε μέρα πηγαίνοντας στη στάση του υπογείου και, αν δεν είχα κιόλας αργήσει, τρώγαμε μαζί ντόνατς και μιλούσαμε για το ποια ντόνατς μάς αρέσουν – με κρέμα, με σοκολάτα, σκέτα, πασπαλισμένα με ζάχαρη και τα λοιπά – καθώς και για τις μανάδες, τους πατεράδες, τους Σικάγο Μπουλις και για τον καιρό. Στην προτελευταία τάξη, ο Ναπ παράτησε το σχολείο: «το σχολείο με παράτησε», μου είπε, πιάνοντας τη μπάλα με το ένα χέρι και στέλνοντάς τη στο καλάθι. «Και τώρα;» είπα, αλλά δεν πήρα απάντηση. «Και τώρα;» Τα πρωινά έπαιζε μπάσκει μοναχός του, ή μ’ έναν-δυο άλλους που κι αυτούς τους είχε παρατήσει το σχολείο. «Έχεις ακούσει για καμιά δουλειά;» με ρωτούσε κάπου-κάπου, με το μυαλό του στο τρίποντο. Σήκωνα τους ώμους. «Ίσως ο κύριος Μπρεντάνο χρειάζεται πιτσαδόρους». Αλλά ο Ναπ δεν ήξερε ποδήλατο: πώς να παραδίνει πίτσες χωρίς ποδήλατο; «Άμα πας στο γραφείο εργασίας στη Ρόκαγουεϋ...ίσως...». Καθώς έστυβα το μυαλό μου να σκεφτώ τι δουλειά θα μπορούσε να κάνει ο Ναπ, εκείνος χτυπούσε τη μπάλα κι έτρεχε ολόγυρα. «Μα, δεν ξέρω να κάνω τίποτα,» έλεγε εύθυμα, βάζοντας ένα ακόμα καλάθι. «Ναπ, αν δεν σταματήσεις αυτό το βιοηί, δεν μπορούμε να συζητή-σουμε.» «Τι να συζητήσουμε; Δεν υπάρχει τίποτα για μένα στο Μπρούκλιν. Μονάχα να γίνω βαποράκι (μου έκλεισε το μάτι) ή νταβατζής (μου ξανάκλεισε το μάτι), ής και θα ήμουν η πρώτη και ίσως μοναδική του πελάτισσα σε αμφότερες τις δραστηριότητες. «Γεια σου, Ναπ,» έλεγα συνήθως. «Βιάζομαι. Τα ήθεμ αργότερα.» «Τα ήθεμ,» έλεγε κι εκείνος και συγκεντρωνόταν στη μπάλα. Τα λέγαμε πραγματικά: όταν είχε καλό καιρό, κατέβαινα στο δρόμο κι ακούγαμε ραπ από το φορητό κασετόφωνο.

Τη χρονιά που ο Ναπ παράτησε το σχολείο – το 1982 – μνήκε στα δεκάξι. Ζούσε με τη μητέρα του και το μικρό του αδερφάκι σ’ εκείνη την απομακρυσμένη γειτονιά του Μπρούκλιν, σε μια λαϊκή πολυκατοικία με εφτακόσια διαμερίσματα. Το μωρό ήταν από άλλο πατέρα κι έμοιαζε μ’ αυτά που βάζουν στις διαφημίσεις της UNICEF για τη βοήθεια στον Τρίτο Κόσμο· καμιά φορά, ο Ναπ το έβγαζε βόλτα καθισμένο καθαλκευτά στους ώμους του. «Το αδερφάκι μου!» έλεγε δείχνοντάς το με καμάρι, αλλά, όταν έπαιζε μπάσκει, το άφηνε, κάπως ρισκίνδυνα, στην άκρη του γηπέδου όπως αφήνει κανείς ένα σακίδιο ή ένα μπόγο με ρούχα. Φοβόμουν μήπως πέσει η μπάλα στο κεφάλι του μωρού και θρηνήσουμε θύματα. Στο Κανάρζι, η θνησιμότητα βρισκόταν, έτσι κι αλλιώς, σε ψηλά επί-πεδα: είχαμε δυο-τρεις αναμετρήσεις με πυροβολισμούς το μήνα, πέντε-έξι θανάτους από κακοποιήσεις, ένα-δυο αυτοκινητικά, καμιά δεκαριά αποδημήσεις λόγω υπερβολικής δόσης (κυρίως κρακ, που ήταν το φτηνότερο και το πιο καινούργιο) και μια αυτοκτονία που συχνά δεν ήταν αυτοκτονία, αλλά ανθρωποκτονία. Ούτε τα μωρά την έβγαζαν καθαρή: την περασμένη χρονιά είχαν βρει νεογέννητο στο βάθος ενός σκουπιδοτενεκέ, ενώ, μια μητέρα που δεν ήθελε να είναι μητέρα είχε πνίξει τα δίδυμά της με μαξιλάρι. Παλιά, δοκι-μασμένη μέθοδος. Ο Ναπ (κι εγώ) ζούσαμε σε περιβάλλον υψηλού κινδύνου, αλλά είχαμε το ακαταλόγιστο· πιστεύαμε, ο καθένας με τον τρόπο του, ότι οι τραγωδίες συμβαίνουν πάντα στους άλλους.

Στο σχολείο, που στέγαζε τότε έξι χιλιάδες παιδιά (κυρίως Μαύρους και ισπανόφωνους), ο Ναπ παραπονιόταν πως κανείς δεν του έδινε σημασία, πως δεν αναγνώριζαν το ταλέντο του στο μπάσκει και πως τα κορίτσια προτιμούσαν όσους είχαν αυτοκίνητο. Αναρωτιόμουν πόσα παιδιά στο δημόσιο σχολείο του Κανάρζι είχαν αυτοκίνητο. Δεν ξέρω τι έφταιξε κι ο Ναπ έμεινε στην ίδια τάξη και εγκατέλειψε το σχολείο: η μάνα του, όπως μου είπε ο ίδιος – είχε την τάση να τα φουσκώνει λιγάκι – τον κυνηγούσε με την παντόφλα στην αυλή της πολυκατοικίας και έγιναν, είπε, ρεντίκο-λο σε πέντε χιλιάδες άτομα περίπου. Τόσα έμεναν στο οικιστικό συγκρότημα. Μέχρι τότε δεν ήξερα ότι ο Ναπ ενδιαφερόταν για το αν θα γινόταν ρεντίκολο ή όχι. Η κυρία Φίνηεϋ το πήρε βαριά που ο Ναπολέων δεν τα ‘βγαζε πέρα στο σχολείο. «Είσαι loser!» του ‘κοπάναγε κάθε μέρα, ής κι εκείνη είχε διακριθεί σε κάτι. Δεν είχε διακριθεί σε τίποτα, ζούσε από τα επιδόματα της Πρόνοιας.

Ήρθε το φθινόπωρο κι ο Ναπ δεν είχε βρει ακόμα δουλειά· τριγυρ-νούσε στο Κανάρζι κι ακουμπούσε με την πλάτη στους τοίχους μαζί με κάτι τύπους που δεν είχα ξαναδεί, δυο Πορτορικάνους, ο ένας απ’ τους οποίους παραήταν κοντός και τον φώναζαν «Νάνο» κι ο άλλος παραήταν ωραίος και είχε το παρατσούκλι «Καζανόβας». Άλλω-στε, συμπτωματικά, «Καζανόβα» ήταν το πραγματικό του όνομα. «Καθόλου ευγενικό να φωνάζετε τον άνθρωπο Νάνο, Ναπ,» είπα, ενώ μοιραζόμασταν μια μπίρα στα όρθια. «Εσύ έχεις κόλλημα με την ευγένεια,» μου πέταξε. «Όλοι οι λευκοί έχουνε κόλλημα με την ευ-γένεια, μέχρι να σου τη φέρουνε πισώπλητα.» Μάλιστα, σκέφτηκα, αυτό μας έλειπε τώρα, να στήσουμε φυλετικό καβγά και με τον Ναπ. «Άσε μας, ρε Ναπ,» είπα, και τσουγκρिसα το κουτάκι της μπίρας με το δικό του. Ο Ναπ γέλασε. Ήταν καλό παιδί· άμα κρύωνες σου ‘δινε το μπουφάν του, άμα πεινούσες σε τάιζε ολόκληρο το χάμπουρ-γκερ, όχι μονάχα το μισό. Στεκόμασταν στη γωνία της 104ης οδού και της Λεωφόρου J, με τα κουτάκια της μπίρας στο χέρι, όταν μας πλησίασε το περιπολικό και μας έπιασε στα πράσα: *απαγορεύεται η κατανάλωση οιονοπνευματωδών στο δρόμο. Απαγορεύεται η κατανάλω-ση οιονοπνευματωδών από ανηλίκους.* «Το ξέρουμε, συγγνώμη,» είπα εγώ, που δεν ήμουν ανήλικη. Ήμουν chicken (κότα) κι απέφευγα τα μπλεξίματα. Όμως ο Ναπ τα πήρε στο κρανίο· το είχε αυτό: εκεί που τον έβλεπες μες στην καλή χαρά, τον έπιαναν τα νεύρα του και διαολόστελνε τον κόσμο αδιακρίτως. Εμένα αυτό το χούι δεν με πεί-ραζε· είχα συνηθίσει: έτσι ήταν κι ο πατέρας μου· δεν ήξερες πότε θα πάρει φωτιά και γιατί· ε, δεν είναι δα και προς θάνατον, απλώς, χρειάζεται λίγη υπομονή καθώς και να παίζεις τον ρόλο του μαλάκα· συγγνώμη για την έκφραση. Πετάει ο γαίδαρος; Πετάει!

“Fuck off, motherfuckers!” τσίριξε ο Ναπ στους μπάτσους, πράγμα που του στοίχισε έξι μέρες στο κρατητήριο και μήνυση για χρήση οιονοπνευματωδών και περιύβριση αρχής. Ή για εξύβριση, δεν μπο-ρώ να διακρίνω τη διαφορά. Τον μπουζουριάσανε στο περιπολικό κι εγώ έμεινα στο πεζοδρόμιο, ανήμπορη, να κοιτάζω σαν χαζή με τη μπίρα στο χέρι. Εμένα, με ξεχάσανε εκεί πέρα.

Όταν ο Ναπ βγήκε από το κρατητήριο, περίμενα πως δεν θα μου μιλάει, αλλά μου μιλούσε και ήταν ενθουσιασμένος. «Καλά, ε,» μου είπε, «ξέρεις τι έμαθα στο φρέσκο; Ένας στους σαράντα Αμε-

ρικανούς έχουνε κάνει στη στενή! Σούπερ, ε; Ένας στους σαρά-ντα! Πολύ πράμα!» «Πρέπει ν’ αρχίσεις να ξυρίζεσαι,» απάντησα, πιάνοντας και τραβώντας τα μάγουλά μου, ής κι ήμουν εγώ αυτή που έπρεπε να ξυριστώ. Πράγματι, αν και σοκολατής, τα γένια του φαίνονταν, άρα, είχε έρθει ο καιρός να ξυριστεί. «Η φυλακή και το ξύρισμα σε κάνουν άντρα,» είπε περήφανα ο Ναπ· δεν πίστευα σ’ αυτιά μου· δεν με είχε συνηθίσει σε σοβαρές δηλώσεις. Αρχισα να υποπτεύομαι μήπως έγιναν τίποτα τσαμπουκάδες στο λεγόμενο 69 – το αστυνομικό τμήμα της περιοχής – μήπως ο Ναπ είχε υποστεί μετάλλαξη, μήπως τον είχαν κάνει Κουρδιστό Πορτοκάλη απ’ την ανάποδη. Ξεκούρδιστο Πορτοκάλη, ή κάτι τέτοιο.

Την επομένη, η μάνα του τον έδιωξε από το σπίτι. Αυτό, πραγ-ματικά, δεν το κατάλαβα: στην Ελλάδα, οι μάνες κάνουν τάματα και φανουρόπιτες για να κρατήσουν τα παιδιά τους στο σπίτι· τα ταίζουν και τα πλένουν και τους σιδερώνουν τα βρακιά μέχρι να σαρανταρίσουν (τα παιδιά), ενώ εδώ, στο Κανάρζι του Μπρούκλιν τα πετάνε στο δρόμο προτού κλείσουν τα δεκαεφτά. «Γύρισε ο Λάρρυ,» μου εξήγησε αδιάφορα ο Ναπ. «Ποιος, πού να με πάρει, είναι πάλη αυτός ο Λάρρυ;» «Ο μπαμπάς του μωρού. Δε χωράμε στο διαμέρισμα. Εξάλλου, είπε ότι δε θέλει κακοποιούς στο σπίτι της.» «Τι κακοποιούς, που να με πάρει; Τι κακοποιούς; Μια κωλο-μπίρα νίναμε!» Ήμουν εμφανώς πιο θυμωμένη από τον Ναπ, που τα έβρισκε όλα φυσικά. Καθόμασταν στο παγκάκι έξω από το γήπε-δο του μπάσκει και κοιτάζαμε το κενό. Και τα σφεντάμια απέναντι. Και τις μελίες, τις ακακίες. «Πω, ρε δέντρα!» έκανε ο Ναπ ής και δεν τα είχε ξαναδεί. «Και τώρα;» είπα. «Και τώρα;» επανέλαβα, γιατί είμαι μονότονη και συχνά βαρετή.«Τώρα ήέω να την κάνω για τη Φλόριντα, να δουλέψω για λίγο καιρό στις παραλίες, ξέρεις, να πουλάω παγωτά, εμφιαλωμένα νερά, κάτι τέτοιο...ξέρεις...στους γέρους που ριάζονται στις παραλίες...Και να πάω να βρω την ομά-δα Νέων του μπάσκει, μήπως και με πάρουνε.» Τόσο μακροσκελή πρόταση δεν είχα ξανακούσει από τον Ναπ. «Με τι λεφτά θα πας;» ρώτησα. «Ρεφενέ. Πόσα μπορείς να μου δώσεις;» «Σαράντα δολά-ρια,» απάντησα χωρίς να σκεφτώ. Θα μπορούσα να έχω πει τριάντα ή πενήντα, αλλά είπα σαράντα. «Σούπερ,» απάντησε ο Ναπ. Κι ο Κάρλος θα μου δώσει τρία. Ο Καζανόβα θα μου δώσει τρία και μερικά σέντσια...ο Νάνος...» Τώρα μάλιστα, σώθηκες, σκέφτηκα. Όμως, τέσσερις βδομάδες αργότερα πήρα μια κάρτα απ’ τη Ντεϋτό-να Μπντς, ένα κολληάζ που έδειχνε καρμίνες της πλάζ, τύπους που έκαναν θαλάσσια σπορ, μαυρισμένες καλλιονές με τάνγκα κι έναν ηλιοκαμένο μποντιμπιλντερά να επιδεικνύει δικέφαλους. Από πίσω, έγραφε: «Χερετισμούς από την ιλιόλουστη Φλόριντα. Πουλάω χοτ-ντογκς και μένω στην παραλία. Με πιάσανε δυο φορές γιατί απαγορεύετε να κοιμάσε στην παραλία. Όμως για να μη κοιμάμε στην παραλία πρέπει να γίνω ζιγκολό. Ζιγκολό δε μπορώ να γίνω γιατί όλες εδώ είναι με το ‘να πόδι στον τάφο. Να ‘ρθεις να δεις και μοναχή σου. XXX, Ναπ» Αναρωτιόμουν πού να του απαντήσω: «Ναπολέων Φίνηεϋ, Ντεϋτόνα Μπντς;» Πέρασε αρκετός καιρός χωρίς να μάθω νέα του Ναπ. Μια μέρα σκέφτηκα να χτυπήσω το κουδούνι της μάνας του μήπως ήξερε κάτι· δίστασα· είμαι chicken (κότα), το τονίζω. Φοβήθηκα μήπως με πετάξει έξω και δεν έχω συνηθίσει σε κάτι τέτοια. Εκτός αυτού, έχω απύ χαρακτήρα, μπορεί να γινόμασταν μαλλιιά κουβάρια. Τα Χριστούγεννα αποφάσισα να πάω ως τη Ντεϋτόνα· είχα κακά προαισθήματα, έπρεπε κάτι να κάνω· όμως, δεν ήταν σίγουρο πως ο Ναπ βρισκόταν ακόμα στη Φλόριντα. Μπορεί, τελικά, να είχε γίνει ζιγκολό και να είχε μετακομίσει στο Όρεγκον ή στη Μινεσό-τα. Κυκλοφορούν ένα σωρό φήμες και μύθοι για τις σεξουαλικές

επιδόσεις των Μαύρων· ψέματα; Αν και ο Ναπ μου φαινόταν πάντα σαν παιδί, όχι σαν «Μαύρος». Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούσα να τον κυνηγάω σε πενήντα πολιτείες. «Μια μέρα, καθώς έτρωγα πίτσα στου κυρίου Μπρεντάνο, είπα: ‘Λέω να κατέβω στη Φλόριντα να δω τι κάνει ο παλιόφιλος ο Ναπολέων’ κι ο κύριος Μπρεντάνο απάντησε αναστενάζοντας: «Α, δε βαριέσαι, δεν ήταν παρά ένα παιδί που έπαιζε μπάσκει. Έχω δει πολλά παιδιά που παίζουνε μπάσκει.» Η παρατήρηση ακούστηκε ακατανόητη και δυσοίωνη. Τον κοίταξα ερωτηματικά με το στόμα μπουκωμένο πίτσα. «Έγινε μια στραβή,» είπε εκείνος. «Το διάβασα στην εφημερίδα.» «Τι στραβή, που να με πάρει;» «Μη ής συνέχεια ‘που να με πάρει’, δεν ταιριάζει σε κοπέλα,» παρατήρησε ο κύριος Μπρεντάνο. «Τι στραβή;» επανέλαβα καταπίνοντας την πίτσα. «ΤΙ ΣΤΡΑΒΗ;» Ο Ναπ προσπάθησε να κλέψει ένα αυτοκίνητο σ’ ένα φανάρι, τρα-βώντας βίαια τον οδηγό από μέσα· ο οδηγός αντιστάθηκε και τον απείλησε με περίστροφο που είχε κρυμμένο κάτω απ’ το κάθισμα· ο Ναπ κατάφερε να του βουτήξει το περίστροφο· στη συμπλοκή, ο Ναπ σκότωσε τον οδηγό. Λεπτομέρειες του εγκλήματος: ο οδηγός ήταν ένας σαρανταπεντάχρονος δικαστικός υπάλληλος ονόματι Λέστερ· στην τσέπη του Ναπ βρέθηκαν δυο τσιγάρα μαριχουάνα· το αυτοκίνητο ήταν μάρκας Κράισλερ, οκτακύλινδρο. Η τελευταία λε-πτομέρεια είναι άνευ σημασίας. Ο Ναπ βρισκόταν τώρα στη φυλακή ανηλίκων του Ταλλαχάσση (Φλόριντα). «Έχετε το απόκομμα;» ρώτησα με σβησμένη φωνή τον κύριο Μπρεντάνο, που είχε χωθεί κιόλας πίσω απ’ τον πάγκο κι έψνηε πίτσες. «Ποιο απόκομμα;» ρώ-τησε αψηχημένος. «ΤΟ ΑΠΟΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΑΠ! ΠΟΥ ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΕΙ!» Ο κύριος Μπρεντάνο έκανε αγα-νακτισμένος τς, τς, τς, αλλά είχε συνηθίσει τους ανθρώπους χωρίς υπομονή και χωρίς τρόπους· τέτοιοι άνθρωποι τού είχαν διαρρήξει το μαγαζί δυο φορές, ενώ, άλλες δυο τού είχαν πετάξει στο κεφάλι πίτσα σε μέγεθος ρόδας φορτηγού. Διότι, η πίτσα δεν είχε κρεμ-μύδι ή διότι είχε πολλύ κρεμμύδι. «Κάπου το ‘χω...να, κάπου εδώ το ‘χα βάλει....Φιόνααααα! (φώναξε τη γυναίκα του) πού είναι η εφημερίδα που λέει για κείνο το βλαμμένο τον Φίνηεϋ;» Η γυναίκα του αναδύθηκε από τα βάθη της κουζίνας σκουπίζοντας την ποδιά της. «Την πέταξα την εφημερίδα,» μουρμούρισε απολογητικά. «Αλλά ο Ναπ είναι στο Ταλλαχάσση.» Χαίρω πολλύ, μας φώτισες. Έκανα μια βόλτα στη γειτονιά μήπως συναντήσω εκείνο το μπουμπούκι, τον Κάρλος. Ο Κάρλος ίσως ήξερε περισσότερα. Δεν υπήρχε ίχνος του Κάρλος σ’ όλο το Κανάρζι. Βρήκα τον Καζανόβα, τον άλλο Πορτορικάνο που έπαιζε μπάσκει με τον Ναπ: «Μείνε μακριά απ’ αυτή την υπόθεση,» μου είπε. «Εγώ λογαριάζω να πάω πιο κοντά,» απάντησα. «Πώς πιο κοντά;» «Στο Ταλλαχάσση.» «Δε θα σ’ αφήσουν να τον δεις, ρε κορόιδο. Μόνο τη μάνα του θ’ άφηναν, αλλά δε θα πάει, η μαλάκω.» Ανάμεσά μας έπεσε βαριά σιωπή· κοιτιόμασταν ής κι αναμετρούσαμε ο ένας τον άλλον. «Αν οδηγήσω σ’ όλη τη διαδρομή θα ‘ρθεις;» ρώτησα. «Η Φλόριντα, ρε, κάνει τζιζ, αλλά εσείς απ’ την Τουρκία δεν νογάτε,» συνέχισε ο Καζανόβα, εκνευρισμένος κι ανυπομονώντας να με ξεφορτωθεί. «Αν’ την Ελλάδα,» τον διόρθωσα. «Το ίδιο είναι,» είπε. «Μάθημα γεωγραφίας θα μου κάνεις τώρα;» «Καλά, μην εξάπτεσαι,» απά-ντησα. «Να πάρουμε τα πράγματα απ’ την αρχή; Αν κρατήσουν τον Ναπ δυο χρόνια στο Κέντρο Ανηλίκων και τον δικάσουν μετά, πάει για την Καρέκλα. Θα ψηθεί, Καζανόβα. Ο Ναπ *θα γίνει μηχανιτός* για μια μαλακία που έκανε.» Ο Καζανόβα έμεινε για μια στιγμή σιωπη-λός κι έφτυσε στο χώμα. «Θα οδηγήσω εγώ,» είπε.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

TO MY BOY SAM WHITE

της Νατάσας Χτενά

photo: Andy Willsher

Ερωτευμένος με την τεχνολογία, το laptop του και τη «νέα ποιητική γλώσσα» που μιλάει η γενιά του, ο Sam White του duo To My Boy, μίλησε στο Velvet:

Πώς θα περιέγραφες τον ήχο σας, χρησιμοποιώντας τρεις λέξεις;
Φουτουριστική grit pop;

Πώς ήταν η πρώτη σου εμφάνιση μπροστά από κάποιο κοινό;
Οι πρώτες μας εμφανίσεις ως «To My Boy» ήταν μπροστά από τους φίλους μας, σε μεγάλα house party τα οποία οργανώναμε στο πανεπιστήμιο. Παίζαμε πολύ αργά, γύρω στις 1 ή 2 ημ, έτσι όλοι συνήθως ήταν μεθυσμένοι. Ήταν καταπιηκτικά, όλα έμοιαζαν τόσο νέα και φρέσκα. Η ανταπόκριση που είχαμε ήταν πραγματικά ενθαρρυντική.

Ως παιδί τι σε τρόμαζε περισσότερο, και ποιος είναι τώρα ο μεγαλύτερος σου φόβος;
Ως παιδί, το σκοτάδι. Τώρα, ο θάνατος, τραυματισμοί, τα περισσότερα πράγματα!

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;
Κάθε φορά που όλα εξελίσσονται τέλεια σε μια συναυλία, αυτό είναι πάντα κάτι πολύτιμο. Τα πάντα που προσπαθείς να κάνεις και να εκφράσεις εκδηλώνονται στιγμήα στη σκηνή.

Από τα μέρη που έχεις επισκεφτεί, ποιο σε έχει εμπνεύσει περισσότερο;
Η Βαρκελώνη, για τον συνδυασμό της από ιστορία, κουλτούρα, μοντερνισμό και φύση. Επίσης βρίσκω το Λίβερπουλ, στο οποίο ζούμε, μια διεγερτική πόλη –αν και ο καιρός δεν είναι τόσο καλός!

Αν μπορούσες να μεταφερθείς στο σώμα οποιουδήποτε για μία ημέρα, ποιον θα επέλεγες και γιατί;
Πιθανότατα κάποιον αστροναύτη, για να δω τη Γη από το διάστημα.

Πώς θα όριζες την ομορφιά;
Στην τέχνη, η ομορφιά είναι το απόκοσμο επίπεδο της εκφραστικότητας, το οποίο επιτυγχάνεται στη σπουδαία τέχνη όταν το νόημα γίνεται αναπόφευκτο και έντονα συγκινητικό. Πέρα από αυτό, σημαντικό τμήμα της μουσικής μας αναφέρεται σε πράγματα της σύγχρονης ζωής τα οποία βρίσκουμε όμορφα: το ίντερνετ (the Grid), τα κινητά τηλέφωνα (messages), άλλες αισθήσεις ή ανθρώπους (I am xRay). Από την άλλη όμως, η ομορφιά είναι δύσκολο να συλληφθεί μουσικά, έτσι συχνά καταλήγουμε να κάνουμε αηδόκτους, επιστημονικούς παραληρητισμούς ώστε να την εκφράσουμε ποιητικά με τον τρόπο μας!

DO THE VELVET

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια **ΚΕΝΤΡΟ:** Boozee, Κολλοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουφενίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνος | Polis, Περιοχόγλου 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτύου 10B | Toy, Καρύτση 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & ηλ. Καρύτση | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολλοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουφενίου 2, Πλ.Κλαυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Box, Κωλέττη 4 | Barbara's Food Company, Εμ.Μπενάκη 63-65 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, ηλ. Εξαρχείων | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μπενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διηλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίδς, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννηταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48A | Ποιείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Tram, Μαυρομυιάδη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αφέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheka, ηλ. Αβυσσωνίας 3 | Καφενείο Θασείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιλ-Πουί (σαθόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, ηλ. Θεάτρου 10 | Loop, ηλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almaz, Τριτοπέμου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hockston, Βουτσών 42 | Γκαζάκι, Τριτοπέμου 31 | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περασφόνος & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περασφόνος 41 | Taras, Τριτοπέμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγναπίδου, 61B, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Ψηφιδίου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοβιογίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΛΑΡΙ:** Αίγιλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου **καταστήματα** **ΚΕΝΤΡΟ:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομυιάδη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδος, Κολλοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Το Στάχυα, Ση. Τρικούπη 12 | Clipart, Μπότσα 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βράκι, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylios, Ηφαιστίου 24 | Prime Timers, Ηφαιστίου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμήδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παηλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledead, Τριτοπέμου 30, **ΑΝΘ. ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαϊών 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διάς 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιάρχων 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Κολλοκοτρώνη 9 & Γκίνβ 6, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8 **βιβλιοπωλεία** **ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Ποιτεία, Ασκληπείου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοδωρο, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολλοκοτρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **σινεμά** **ΚΕΝΤΡΟ:** Άστρο, Κοραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβητή, Μαυρομυιάδη 168, **ΚΥΤΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Καδρυγιάννης 21 (Πατισίων 101), **αυθές** **ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δελτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανσού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνης** **ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manifactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλθένα Τούτα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυιάδη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρκτος 29, | Καθαγιαίν, Κωφάδη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επαχάδκου 11, | Ελένη Κορωνοιάου, Μττασιών 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazou Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15 | Vamiali's, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonoπουλου.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, ηλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολώνω, Νουπιίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μάλο Τεχνόχωρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντος 44 | Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κουσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ:** Lemon, Περίανδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ:** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ:** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάρη 4, **ΚΡΗΤΗ:** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα)

Berlinale

0 96.9
ROCK FM
www.rockfm.gr

ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ

2007

BERLINALE IN ATHENS

Η 57η BERLINALE
ΔΙΕΞΗΧΘΗ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ
8 - 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΙΧΕ:
ΝΕΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΤΖΟΡΤΖ ΚΛΟΥΝΕΙ & ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΕ ΝΙΡΟ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΑΡΘΟΥΡ ΠΕΝ
ΜΕΓΑΛΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟ ΒΩΒΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΕΛΣΟΝ ΜΑΝΤΕΛΛΑ
ΚΑΙ... ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ

ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΑΤΕ
ΝΑ ΒΡΕΘΕΙΤΕ ΕΚΕΙ,
ΑΠΛΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ...
ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ
ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΡΧΕΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ:
210 7298944

www.berlinaleinathens.gr
e-mail: info@berlinaleinathens.gr

ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

Kosmocar

Η ΧΡΥΣΗ ΑΡΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ, ΣΤΙΣ ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ!

ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ CULTURAL ACTION ΚΑΙ ΤΗ CINEMA

2^ο POCKET THEATRE & POCKET ARTS FESTIVAL in Athens

Ψάξε
Ενημερώσου
Δήλωσε
συμμετοχή!

Αφιέρωματα | Happenings | Ακροάσεις
| Ψηφ. Προσεγγίσεις | Προβολές
| Εκθέσεις | Παράστασεις | Θέατρο
| Χορός | Μουσική | Κινηματογράφος
| Φωτογραφία | Video Art | Παραμύθι

ΘΕΑΤΡΟ ΤΣΕΛΗΣ

Διοργάνωση:

www.mikropolytechnio.gr
T: 210 3243 306

Χωροι Διεξαγωγής:

Bios
Mikrokosmos
Filmcenter
Fnac
Altera Pars
Μικρο Πολυτεχνειο

